

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори разширен състав)

21 септември 2005 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност– Ограничителни мерки, предприети срещу лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата Ал Кайда и талибаните – Компетенции на Общността – Замразяване на финансови средства –Основни права – Jus cogens – Съдебен контрол – Иск за отмяна”

По дело T-306/01

Ahmed Ali Yusuf, с местожителство в Spånga (Швеция),

Международна фондация Al Barakaat, установена в Spånga,

за които се явяват г-жа L. Silbersky и г-жа T. Olsson, адвокати,

ищци,

срещу

Съвета на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Vitsentzos, г-жа I. Rådestad, г-жа E. Karlsson и г-н M. Bishop, в качеството на представители,

и

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н A. Van Solinge, г-н J. Enegren и г-н C. Brown, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответници,

подпомагани от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което първоначално се явява г-н J. Collins, а впоследствие г-жа R. Caudwell, в качеството на представители, и г-жа S. Moore, barrister, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

Искова молба първоначално за отмяна, първо, на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета от 6 март 2001 г. за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за укрепване на забраната на полети и удължаване на замразяването на финансови средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан източници, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 337/2000 (ОВ 2001 г., L 67, стр. 1) и, второ, на Регламент (ЕО) № 2199/2001 на Комисията от 12 ноември 2001 г. изменящ за четвърти път, Регламент № 467/2001 (ОВ 2001 г. L 295, стр. 16) и, впоследствие, искова молба за отмяна на Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 г. за

* Език на производство то: шведски.

налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осам бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета за забрана на износа на някои стоки и услуги за Афганистан, за укрепване на забраната на полети и удължаване на замразяването на средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан, и за отмяната на Регламент № 467/2001 (ОВ 2002 г., L 139, стр. 9),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори разширен състав),

в състав: г-н N.J. Forwood, председател, г-н J. Pirrung, г-н P. Mengozzi, г-н A.W.H. Meij и г-н M. Vilaras, съдии,

секретар: г-н H. Jung,

като има предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 октомври 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна рамка

1. По смисъла на член 24, параграф 1 от Устава на Организацията на обединените нации, подписан в Сан Франциско (Съединени американски щати) на 26 юни 1945 г., членовете на Организацията на обединените нации „възлагат на Съвета за сигурност главната отговорност за поддържането на международния мир и сигурност и се съгласяват, че в изпълнение на неговите задължения, произтичащи от тази отговорност, Съветът за сигурност действа от тяхно име”.

2. По смисъла на член 25 от Устава на Организацията на обединените нации, „Членовете на организацията се съгласяват да приемат и изпълняват решенията на Съвета за сигурност в съответствие с настоящия устав”.

3. В съответствие с член 48, параграф 2 от Устава на Организацията на обединените нации, решенията на Съвета за сигурност за поддържане на международния мир и сигурност „се изпълняват от членовете на организацията пряко, а така също и чрез действията им в съответните международни институции, чиито членове са те”.

4. В съответствие с член 103 от Устава на Организацията на обединените нации, „В случай на противоречие между задълженията на членовете на организацията, произтичащи от настоящия устав, и задълженията им, произтичащи от което и да е друго международно споразумение, задълженията по настоящия устав имат предимство”.

5. В съответствие с член 11, параграф 1 ЕО:

„Съюзът определя и осъществява обща външна политика и политика на сигурност по всички въпроси на външната политика и политика на сигурност, чиито цели са:

- опазване на общите ценности, основните интереси, независимостта и целостта на Съюза в съответствие с принципите в Устава на Организацията на обединените нации,
- укрепване на сигурността на Съюза по всички начини,
- опазване на мира и укрепване на международната сигурност в съответствие с принципите, в Устава на Организацията на обединените нации ...
- ...”

6. По смисъла на член 301 ЕО:

„Когато обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с разпоредбите на Договора за Европейския съюз, свързани с общата външна политика и политика на сигурност, предвиждат действия на Общността за спирането или ограничаването, изцяло или отчасти, на икономическите връзки с една или повече трети държави, Съветът приема необходимите неотложни мерки. Съветът действа с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията.”

7. Член 60, параграф 1 ЕО предвижда:

„Ако в случаите, предвидени в член 301, се счита за необходимо действие на Общността, Съветът може в съответствие с процедурата, предвидена в член 301, да вземе необходимите неотложни мерки по движението на капитали и по плащанията по отношение съответните трети държави.”

8. В съответствие с първия параграф от член 307 ЕО:

„Правата и задълженията, произтичащи от споразумения, сключени преди 1 януари 1958 г. или, за присъединяващите се държави, преди датата на тяхното присъединяване, между една или повече държави-членки от една страна, и една или повече трети държави, от друга страна, на се засягат от разпоредбите на настоящия договор.”

9. На последно място, член 308 ЕО предвижда:

„Ако определено действие от страна на Общността се окаже необходимо за осъществяването на някоя от целите на Общността по време на функционирането на общия пазар и този договор не е предвидил необходимите правомощия, Съветът, с единодушие, по предложение на Комисията и след като се консултира с Европейския парламент, приема необходимите мерки.”

Факти в основата на спора

10. На 15 октомври 1999 Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации (наричан по-нататък „Съвета за сигурност”) приема Резолюция 1267 (1999), в

която той *inter alia* осъжда факта, че територията на Афганистан продължава да се използва за подслоняването и обучението на терористи и планиране на терористични актове, препотвърждава своето убеждение, че борбата с международния тероризъм е от основно значение за поддържането на международния мир и сигурност, осъжда факта, че талибаните продължават да предоставят сигурно убежище на Осам бен Ладен и да позволяват на него и на други, свързани с него, лица да разработват мрежа за лагери за терористично обучение на територията, държана от талибаните, и да използват Афганистан като база, от която да спонсорират международни терористични операции. Във втория параграф от резолюцията Съветът за сигурност иска от талибаните незабавно да предадат Осам бен Ладен на съответните органи. За да се гарантира изпълнението на това искане, параграф 4, буква б) от Резолюция 1267 (1999) предвижда, че всички държави, по-специално, трябва да „замразят финансови средства и други финансови ресурси, включително източници, производни или генерирани от собственост, притежавана или контролирана пряко или непряко от талибаните, или от всяко предприятие, притежавано или контролирано от талибаните, както са определени от Комитета, създаден от параграф 6 по-долу, и да гарантират, че няма да се предоставят нито те, нито всякакви други финансови средства или финансови ресурси, които са така определени, от техните граждани или от всички лица, намиращи се на тяхна територия, на или в полза на талибаните или на всяко предприятие, което се притежава или контролира, пряко или непряко, от талибаните, освен както бъде разрешено от Комитета за всеки отделен случай по съображения във връзка с хуманитарни нужди.”

11. В параграф 6 от Резолюция 1267 (1999) Съветът за сигурност решава да създаде, в съответствие с правило 28 от своя временен процедурен правилник, комитет на Съвета за сигурност, съставен от всички негови членове (наричан по-нататък „Комитета по санкциите”), който отговаря по-специално за гарантиране от страна на държавите на изпълнението на мерките, наложени от параграф 4, определящ финансовите средства или другите финансови ресурси, указани в параграф 4 и разглеждащ искания за освобождаване от мерки, наложени от параграф 4.

12. Като счита, че е необходимо действие на Общността за изпълнение на тази резолюция, на 15 ноември 1999 г. Съветът приема Обща позиция 1999/727/ОВППС относно ограничителни мерки срещу талибаните (ОВ 1999 г., L 294, стр. 1). Член 2 от тази Обща позиция предписва замразяването на сметки и други финансови ресурси, държани в чужбина от талибаните в съответствие с условията, упоменати в Резолюция на Съвета за сигурност 1267 (1999).

13. На 14 февруари 2000, въз основа на членове 60 ЕО и 301 ЕО, Съветът приема Регламент (ЕО) № 337/2000 относно забрана на полетите и замразяване на финансови средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан (ОВ 2000 г., L 43, стр. 1).

14. На 19 декември 2000 г. Съвета за сигурност приема Резолюция 1333 (2000), с която се изисква, *inter alia*, талибаните да съблюдават Резолюция 1267 (1999), и по-специално, да прекратят практиката на предоставяне на убежище и обучение на международните терористи и техните организации и да предадат Осам бен Ладен на съответните органи, за да бъде изправен пред съд. Съветът за сигурност решава по-специално да укрепи забраната на полетите и замразяването на финансови средства,

наложени на основание Резолюция 1267 (1999). Съответно параграф 8, буква в) от Резолюция 1333 (2000) предвижда, че държавите, *inter alia*, „трябва да замразят незабавно финансовите средства и другите финансови активи на Осама бен Ладен и свързани с него физически лица и образувания, както са определени от Комитета по санкциите, включително тези в организацията Ал Кайда, и включително финансови средства, производни или генерирани от собственост, която се притежава или се контролира пряко или непряко от Осама бен Ладен и свързани с него физически лица и образувания, и да гарантират, че няма да се предоставят нито те, нито всякакви други финансови средства или финансови ресурси, от техните граждани или от всички лица, намиращи се на тяхна територия, пряко или непряко, в полза на Осама бен Ладен, свързаните с него физически лица и образувания, притежавани или контролирани, пряко или непряко, от Осама бен Ладен или свързаните с него физически лица и образувания, включително организацията Ал Кайда.”

15. В същата разпоредба Съветът за сигурност дава указания Комитета по санкциите да поддържа актуализиран списък, основаващ се на информация, предоставена от държавите и регионални организации, за физическите лица и образувания, определени като свързани с Осама бен Ладен, включително тези в организацията Ал Кайда.

16. В параграф 23 от Резолюция 1333 (2000), Съветът за сигурност решава, че наложените мерки *inter alia* от параграф 8 трябва да бъдат установени за 12 месеца и че в края на този период той ще реши дали да ги удължи за допълнителен период при същите условия.

17. Като счита, че са нужни действия от Общността, за да се изпълни тази резолюция, на 26 февруари 2001 г. Съветът приема Обща позиция 2001/154/ОВППС относно допълнителни ограничителни мерки срещу талибаните и изменящ Обща позиция 96/746/ОВППС (ОВ 2001 г., L 57, стр. 1). Член 4 от тази обща позиция предвижда:

„Замразяват се финансови средства и други финансови активи на Осама бен Ладен и свързаните с него физически лица и образувания, както са определени от Комитета по санкциите, и няма да се предоставят финансови средства или други финансови ресурси на Осама бен Ладен и свързани с него физически лица или образувания, както са определени от Комитета по санкциите, на основание условията, упоменати в Резолюция 1333 (2000)”.

18. На 6 март 2001 г., въз основа на членове 60 ЕО и 301 ЕО, Съветът приема Регламент (ЕО) № 467/2001 за забрана на износа на определени стоки и услуги за Афганистан, за укрепване на забраната на полетите и удължаване на замразяването на финансови средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан, и за отмяната на Регламент № 337/2000 (ОВ 2001 г., L 67, стр. 1).

19. Третото съображение от този регламент посочва, че мерките, предвидени от Резолюция 1333 (2000) „лопадат в обхвата на Договора и, следователно, особено с оглед на избягване на изкривяване на конкуренцията, е необходимо законодателство на Общността за изпълнение на съответните решения на Съвета за сигурност що се отнася до територията на Общността.”

20 Член 1 от Регламент № 467/2001 определя какво се има предвид под „финансови средства” и „замразяване на финансови средства”.

21. По смисъла на член 2 от Регламент № 467/2001:

„Замразяват се всички финансови средства и други финансови ресурси, принадлежащи на всяко физическо или юридическо лице, образувание или орган, определени от ... Комитета по санкциите и упоменати в приложение I.

Не се предоставят никакви финансови средства или други финансови ресурси, пряко или непряко, на или в полза на, лица, образувания или органи, определени от Комитета за санкции срещу талибаните и упоменати в приложение I.

Параграфи 1 и 2 не се прилагат спрямо финансови средства и финансови ресурси, за които Комитета за санкции срещу талибаните е предоставил освобождаване. Подобни случаи на освобождаване се получават чрез компетентните власти на държавите-членки, упоменати в приложение II.”

22. Приложение I към Регламент № 467/2001 съдържа списък на лица, образувания и органи, засегнати от замразяването на финансови средства, наложено от член 2. На основание член 10, параграф 1 от Регламент № 467/2001, Комисията е оправомощена да изменя или допълва приложение I въз основа на определянията, направени или от Съвета за сигурност, или от Комитета по санкциите.

23. На 8 март 2001 Комитетът по санкциите публикува първи консолидиран списък на образуванията и на лицата, срещу които трябва да се приложи замразяването на финансови средства, съобразно с Резолюции на Съвета за сигурност 1267 (1999) и 1333 (2000). Впоследствие този списък е изменен и допълван няколкократно. Впоследствие Комисията е приела различни регламенти съобразно с член 10 от Регламент № 467/2001, в които тя изменя или допълва приложение I към този регламент.

24. На 9 ноември 2001 г. Комитетът по санкциите публикува ново допълнение към своя списък от 8 март 2001 г., включително по-специално имената на следния орган и три физически лица:

– „Международна фондация Barakaat, пощенска кутия 4036, Spånga, Стокхолм, Швеция; Rinkebytorget 1, 04 Spånga, Швеция”;

– „Aden, Abdirisak; Akaftingebacken 8, 16367 Spånga, Швеция; дата на раждане 1 юни 1968 г.;

– „Ali, Abdi Abdulaziz, Drabantvagen 21, 17750 Spånga, Швеция; дата на раждане 1 януари 1955 г.”;

– „Ali, Yusaf Ahmed, Hallbybybacken 15, 70 Spånga, Швеция; дата на раждане: 20 ноември 1974 г.”.

25. С Регламент (ЕО) № 2199/2001 на Комисията от 12 ноември 2001 г., изменящ за четвърти път Регламент № 467/2001 (ОВ 2001 г., L 295, стр. 16), имената на образуванието и три физически лица са добавени наред с други в приложение I към този регламент.

26. На 16 януари 2002 г. Съвета за сигурност приема Резолюция 1390 (2002), която предвижда мерките, които са насочени срещу Осама бен Ладен, членове на мрежата Ал Кайда и талибаните и други свързани физически лица, групи, предприятия и образувания. Членове 1 и 2 от тази резолюция предвиждат, по същество, че мерките, по-специално замразяването на финансови средства, наложени от член 4, буква б) от Резолюция 1267 (1999) и от член 8, буква в) от Резолюция 1333 (2000), трябва да се запазят. В съответствие с параграф 3 от Резолюция 1390 (2002), тези мерки подлежат на преразглеждане от Съвета за сигурност 12 месеца след приемането им, като при изтичането на този период Съветът или разрешава продължаване на действието на тези мерки или решава да ги подобри.

27. Като приема, че са необходими действия на Общността, за да се изпълни тази резолюция, на 27 май 2002 г. Съветът приема Обща позиция 2002/402/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Осама бен Ладен, членове на организацията Ал Кайда и талибаните и други свързани с тях физически лица, групи, предприятия и образувания и за отмяната на Общи позиции 96/746, 1999/727, 2001/154 и 2001/771/ОВППС (ОВ 2002 г., L 139, стр. 4). Член 3 от тази Обща позиция предписва, *inter alia*, продължаване на действието на замразяването на финансовите средства и други финансови активи или икономически ресурси на физическите лица, групи, предприятия и образувания, указани в списъка, съставен от Комитета по санкциите в съответствие с Резолюции на Съвета за сигурност 1267 (1999) и 1333 (2000).

28. На 27 май 2002 г., въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, Съветът приема Регламент (ЕО) № 881/2002 за налагане на определени специфични рестриктивни мерки, насочени срещу определени лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата Ал Кайда и талибаните, и за отмяната на Регламент на Съвета (ЕО) № 467/2001 (ОВ г., 2002 L 139, стр. 9).

29. В съответствие с четвъртото съображение от този регламент, мерките, предвидени, *inter alia*, от Резолюция на Съвета за сигурност 1390 (2002) попадат в обхвата на Договора и „следователно, особено с оглед на недопускане на изкривяване на конкуренцията, е необходимо законодателство на Общността за изпълнение на съответните решения на Съвета за сигурност доколкото се отнася до територията на Общността.”

30. Член 1 от Регламент № 881/2002 определя „финансови средства” и „замразяване на финансови средства” по начин, който по същество е идентичен на използвания в член 1 от Регламент № 467/2001.

31. По смисъла на член 2 от Регламент № 881/2002:

„Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, които принадлежат или са собственост на или се държат от физическо или юридическо лице, група или образувание, определени от Комитета по санкциите и упоменати в приложение I.

Няма да се предоставят никакви финансови средства, пряко или непряко, на или в полза на физическо или юридическо лице, група или образование, определени от Комитета по санкциите и упоменати в приложение I.

Няма да се предоставят никакви икономически ресурси, пряко или непряко, на или в полза на физическо или юридическо лице, група или образование, определени от Комитета по санкциите и упоменати в приложение I, така че да се подпомогне получаването от подобно лице, група или образование на финансови средства, стоки или услуги.”

32. Приложение I към Регламент № 881/2002 съдържа списъка на лица, групи и образования, засегнати от замразяването на финансови средства, наложено от член 2. Този списък включва, *inter alia*, името на следното образование и лица:

– „Международна фондация Al Barakaat; пощенска кутия 4036, Spånga, Стокхолм, Швеция; Rinkebytorget 1, 04, Spånga, Швеция”;

– „Aden, Adirisak; Skaftebacken 8, 16367 Spånga, Швеция, дата на раждане 1.6.1968 г.”;

– „Ali, Abdi Abdulaziz, Drabantvagen 21, 17750 Spånga, Швеция, дата на раждане 1.1.1955 г.”;

– „Ali, Yusaf Ahmed, Hallbybacken 15, 70 Spånga, Швеция, дата на раждане 20.11.1974 г.”.

33. На 26 август 2002 г. Комитетът по санкциите решава да извади лицата, известни като „Abdi Abdulaziz Ali” и „Abdirisak Aden” от списъка с лица и групи и образования, спрямо които трябва да се прилага замразяването на финансови средства и други икономически ресурси.

34. В следствие на това на 4 септември 2002 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 1580/2002, изменящ за втори път Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета (ОВ 2002 г., L 237, стр. 3).

35. В съответствие с член 1, параграф 2 от Регламент № 1580/2002, следните лица са извадени от списъка в приложение I към Регламент № 881/2002:

– „Ali, Abdi Abdulaziz, Drabantvägen 21, 17750 Spånga, Швеция, дата на раждане 1 януари 1955 г.”;

– „Aden, Adirisak, Skäftebacken 8, 16367 Spånga, Швеция, дата на раждане 1 юни 1968 г.”.

36. На 20 декември 2002 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1452 (2002), предназначена да улесни изпълнението на задълженията за борба срещу тероризма. Параграф 1 от тази резолюция предвижда няколко изключения от замразяването на финансови средства и икономически ресурси, наложено с Резолюции 1267 (1999), 1333 (2000) и 1390 (2002), които могат да се предоставят от държавите-членки по

хуманитарни съображения, при условие, че Комитетът по санкциите даде своето съгласие.

37. На 17 януари 2003 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 1455 (2003), предназначена да подобри изпълнението на мерките, наложени в параграф 4, буква б) от Резолюция 1267 (1999), параграф 8, буква в) от Резолюция 1333 (2000) и параграфи 1 и 2 от Резолюция 1390 (2002). В съответствие с параграф 2 от Резолюция 1455 (2003) тези мерки трябва да бъдат отново подобрени след 12 месеца или при необходимост по-рано.

38. Като счита, че са необходими действия от Общността за изпълнение на Резолюция на Съвета за сигурност 1452 (2002), на 27 февруари 2003 г. Съветът приема Обща позиция 2003/140/ОВППС относно изключенията от рестриктивните мерки, наложени с Обща позиция 2002/402/ОВППС (ОВ 2003 г., L 53, стр. 62). Член 1 от тази Обща позиция предвижда, че при изпълнение на мерките, установени в член 3 на Обща позиция 2002/402/ОВППС, Европейската общност трябва да предвиди изключенията, позволени от Резолюция 1452 (2002) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.

39. На 27 март 2003 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 561/2003, изменящ по отношение на изключенията от замразяването на финансови средства и икономически ресурси Регламент (ЕО) № 881/2002 (ОВ 2003 г., L 82, стр. 1). В четвъртото съображение от този регламент, Съветът посочва, че е необходимо, с оглед на Резолюция на Съвета за сигурност 1452 (2002) да се изменят наложените от Общността мерки.

40. По смисъла на член 1 от Регламент № 561/2003:

„Към Регламент (ЕО) № 881/2002 се добавя следният член:

„Член 2а

1. Член 2 не се прилага за финансови средства или финансови ресурси, ако:

а) някой от компетентните власти на държавите-членки, включени в приложение II, е определил съгласно искане, направено от заинтересувано физическо или юридическо лице, че тези финансови средства или финансови ресурси са:

i) необходими да покрият основни разходи включително плащане на хранителни продукти, наем, ипотека, лекарства и лечение, данъци, застрахователни премии и такси за комунални услуги;

ii) предназначени изключително само за плащане на оправдани професионални хонорари и възстановяване на средства от наложени разходи, свързани с разпоредба за правни услуги;

iii) предназначени изключително само за плащане на хонорари или такси за услуги за рутинно държане или поддръжка на замразени средства или замразени финансови ресурси; или

iv) необходими за извънредни разходи; и

б) такова определение беше нотифицирано на Комитета по санкциите; и

в) i) в случай на определение съгласно буква а), i), ii) или iii) Комитетът по санкциите не е възразил на определението в рамките на 48 часа от нотифицирането;

или

ii) в случаите на определение съгласно точки а), iv) Комитетът по санкциите е одобрил определението.

2. Всяко лице, което желае да ползва разпоредбите съгласно параграф 1, адресира своето искане до съответната компетентна власт на държавата-членка, включена в приложение II.

Компетентните власти, изброени в приложение II, своевременно нотифицират писмено както лицето, направило искането, така и всяко друго лице, орган или образувание, за които се знае, че са пряко свързани, дали е удовлетворено искането.

Компетентните власти информират другите държави-членки дали искането за такова изключение е удовлетворено.

3. Сметки, освободени и трансферирани в Общността, за да покрият разходите, или признати съгласно настоящия член, не са предмет на бъдещи ограничителни мерки, съгласно член 2.

...”

41. На 19 май 2003 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 866/2003 от 19 май 2003 г., за изменение за осемнадесети път на Регламент (ЕО) 881/2002 на Съвета за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета (ОВ 2003 г., L 124, стр. 19). На основание член 1 от и параграф 1 от приложението към този регламент, приложение I към Регламент № 881/2002 се изменя в смисъл, че отбелязването „Ali, Yusaf Ahmed, Hallbybybacken 15, 70 Spanga, Швеция, дата на раждане 20 ноември 1974 г.” под заглавие „физически лица” е заменено от следното:

„Ali Ahmed Yusaf (псевдоним Ali Galoul), Krålingegränd 33, S-16362 Spånga, Швеция; дата на раждане 20 ноември 1974 г.; място на раждане: Garbaharey, Сомалия; гражданство: шведско; паспорт №: шведски паспорт 1041635; национален граждански номер №: 741120-1093”.

Производство и искания на страните

42. С искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 декември 2001 г., регистрирана под номер Т-306/01, господата Abdirisak Aden, Abdulaziz Ali и Ahmed Yusuf, и международната фондация Al Barakaat („Al Barakaat”), завеждат иск срещу Съвета и Комисията на основание член 230 ЕО, с искането, че Съдът следва:

– да отмени Регламент № 2199/2001;

– да отмени Регламент № 467/2001 и, като допълнително искане, да го обяви за неприложим съобразно с член 241 ЕО;

– да направи определение по отношение на съдебните разноски за сума, указана по-късно.

43. Ищците също така искат в този документ прекратяване на действието на Регламент № 2199/2001 съобразно с член 243 ЕО.

44. С отделен документ, подаден в секретариата на Съда на 10 декември 2001 г., ищците представят искане за произнасяне по реда на бързото производство, в съответствие с член 76, буква а) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. След като изслушва ответниците, Първоинстанционният съд (първи състав) отхвърля това искане с решение от 22 януари 2002 г., по съображения във връзка със сложните и деликатни правни въпроси, които делото повдига.

45. С писмо от секретариата на Съда от 24 януари 2002 г., на ищците е съобщено, че Съдът не може да се произнесе по искането за прекратяване на действието на Регламент № 2199/2001, тъй като то не е било направено с отделен документ в съответствие с Процедурния правилник. Въпреки това в писмото се посочва, че остава възможността да се подаде последващо искане за временни мерки в съответствие с разпоредбите на този правилник.

46. В писмените си реплики, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 февруари 2002 г., Съветът и Комисията твърдят, че Съдът следва:

– да отхвърли исковата молба;

– да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

47. С документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 март 2002 г., ищците искат прекратяване на действието на Регламенти № 467/2001 и № 2199/2001, доколкото тези регламенти се отнасят до тях, до като бъде произнесено решение по главното производство.

48. Председателят на Първоинстанционния съд изслушва устните състезания на страните на 22 март 2002 г., като Кралство Швеция е представено на съдебното заседание.

49. С Определение по дело T-306/01 R Aden и другите/Съвета и Комисия от 7 май 2002 г., Resueil, стр. II-2387, председателят на Първоинстанционния съд отхвърля молба за допускане на обезпечение поради това, че не е изпълнена условието за неотложност, като не се произнася по съдебните разноски.

50. С писмо от секретариата на Съда от 27 юни 2002 г. страните са поканени да представят своите възражения относно последиците от отмяната на Регламент № 467/2001 и от неговата замяна с Регламент № 881/2002.

51. В своите възражения, подадени в секретариата на Съда на 29 юли 2002 г., ищците посочват, че са изменили исканията, твърденията и доводите си, така че занаяпред те са насочени към отмяната на Регламент № 881/2002 (наричан по-нататък „оспорвания регламент“), приет с оглед на резолюция на Съвета за сигурност 1390 (2002), с който се запазват санкциите срещу тях. Те посочват, че оригиналният иск, повдигнат срещу Регламент № 467/2001, трябва да се разглежда като станал лишен от цел, поради отмяната му от оспорвания регламент.

52. В своите възражения, подадени в секретариата на Съда на 12 юли 2002 г., Съветът признава, че ищците имат право да разширят или да приспособят първоначалните искания в своя иск, така че тези искания да са насочени към отмяната на оспорвания регламент.

53. В своите възражения, подадени в секретариата на Съда на 10 юли 2002 г., Комисията, с оглед на факта, че правните последици на Регламент № 2199/2001 са продължени в оспорвания регламент е посочила, че тя не възразява срещу това ищците да изменят своите първоначални искания, за да могат те да се позоват на оспорвания регламент.

54. Освен това, Комисията моли Съда да постанови в съответствие с член 113 от своя процедурен правилник, че искът е станал лишен от цел, доколкото той е насочен срещу Регламент № 2199/2001 и че е нужно той да се произнася по него, доколкото се отнася до тази институция.

55. В допълнение, Комисията иска, съобразно с членове 115, параграф 1 и 116, параграф 6 от Процедурния правилник да Ж бъде предоставен статута на встъпваща страна в подкрепа на исканията на Съвета. Независимо от това, тя посочва, че поддържа своето твърдение, че ищците трябва да заплатят понесените от Комисията съдебни разноски през периода, през който те са оспорвали Регламент № 2199/2001.

56. С определение на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд от 12 юли 2002 г., се разрешава на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия да встъпи в подкрепа на исканията на ответниците.

57. С писмо от секретариата на Съда от 11 септември 2002 г., се иска от ищците да представят своите възражения относно възможните последици от приемането на Регламент № 1580/2002 за продълженото разглеждане на иска.

58. Като следствие от промените в съставите на Първоинстанционния съд през новата съдебна година, започнала на 1 октомври 2002 г., съдията докладчик е включен в състава на втори състав, на който като последица е възложено делото.

59. В своите възражения относно последиците от приемането на Регламент № 1580/2002, подадени в секретариата на Съда на 11 ноември 2002 г., ищците посочват, първо, че техният иск вече не е насочен /Комисия и, второ, че господата Abdirisak Aden и Abdulaziz Ali повече нямат конкретен и личен интерес да поддържат своя иск, освен що се отнася до плащането на съдебните разноски.

60. С Решение от 20 ноември 2002 г. секретарят на съда отказва да включи в преписката по делото коментарите, направени от ищците в тези възражения по

дубликите на Съвета и Комисията, поради това, че в Процедурния правилник няма разпоредба относно подобни коментари.

61. В своето писмено становище по встъпване, подадено в секретариата на Съда на 27 февруари 2003 г., Обединеното кралство твърди, че Съдът следва да отхвърли исковата молба.

62. С писмо от секретариата на Съда от 13 юни 2003 г., се иска г-н Yusuf да представи своите възражения относно възможните последици от приемането на Регламент № 866/2003 за продълженото разглеждане на иска.

63. В своите възражения, подадени в секретариата на 7 юли 2003 г., г-н Yusuf посочва, по същество, че измененията, направени от Регламент № 866/2003, са просто от съставително естество и че те няма да имат действие по отношение на бъдещото провеждане на производството.

64. След като изслушва страните, Съдът препраща делото на Състав, състоящ се от петима съдии в съответствие с член 51 от своя процедурен правилник.

65. След като изслушва доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (втори разширен състав) решава да даде ход на устната фаза от производството и по отношение на организационните процесуални мерки, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, поставя писмен въпрос до Съвета и до Комисията, които му отговарят в рамките на предписания срок.

66. С определение на председателя на втори разширен състав от 18 септември 2003 г., настоящото дело и дело T-315/01 Kadi/Съвета и Комисия са съединени за целите на устната фаза от производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

67. С писмо от 8 октомври 2003 г. Комисията отправя молба до Първоинстанционния съд да прибави към преписката по делото „Насоките на Комитета по санкциите за провеждане на неговата дейност”, както са приети от този комитет на 7 ноември 2002 г. и изменени на 10 април 2003 г. Това искане е уважено от председателя на втори разширен състав на Първоинстанционния съд на 9 октомври 2003 г.

68. След като господата Aden и Ali уведомяват Съда в съответствие с член 99 от Процедурния правилник, че желаят да прекратят своя иск и че са сключили споразумение с ответниците по отношение на съдебните разноски, председателят на втори разширен състав на Първоинстанционния съд с определение от 9 октомври 2003 г., определя имената на тези двама ищци да бъдат заличени от регистъра по дело T-306/01 и се произнася по съдебните разноски в съответствие с постигнатото от страните споразумение.

69. С отделни документи, подадени в секретариата на 13 октомври 2003 г., г-н Yusuf и Al Barakaat подават искания за правна помощ. Тези искания са отхвърлени с две определения на председателя на втори разширен състав на Първоинстанционния съд от 3 май 2004 г.

70. Устните педоарии на страните и техните отговори на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани на съдебното заседание от 14 октомври 2003 г.

По процесуалните последици от приемането на оспорвания регламент

71. Главните страни в производството признават, че ищците имат право да променят своите искания и доводи, за да поискат отмяната на оспорвания регламент, който отменя и заменя Регламент № 467/2001, изменящ от Регламент № 2199/2001. В своите възражения, подадени в секретариата на 29 юли 2002 г., ищците обявяват изменението на първоначалните искания и доводи в своя иск по-специално.

72. В тази връзка, трябва да се има предвид, че когато, по време на производството, едно решение се заменя от друго със същия предмет, това трябва да се приема като нов фактор, който позволява на ищеца да измени своите доводи и искания за помощ. Наистина би противоречало на доброто администриране на справедливостта и на изискванията за процесуално икономия да се задължава ищеца да подава нова искова молба. Освен това, би било несправедливо, ако Комисията е могла, за да избегне критиките срещу дадено решение, които се съдържат в искова молба, отправена до съдебната власт на Общността, да измени оспореното решение или да го замести с друго и да се позовава в производството на подобно изменение или заместване, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания спрямо по-късното решение или от това да представят допълнителни искания, насочени срещу това решение (Решения по дело 14/81 Alpha Steel/Комисия от 3 март 1982 г., Recueil, стр. 749, точка 8; съединени дела 351/85 и 360/85 Fabrique de Fer de Charleroi и Dillinger Huttenwerke/Комисия 29 септември 1987 г., Recueil, стр. 3639, точка 11; дело 103/85 Stahlwerke Peine-Salzgitter/Комисията 4 юли 1988 г., Recueil, стр. 4131, точки 11 и 12; и съединени дела T-46/98 и T-151/98 SEMR/Комисия 3 февруари 2000 г., Recueil, стр. II-167, точка 33).

73. Тази съдебна практика може да се приложи по отношение на ситуация, при която даден регламент, който пряко и лично засяга едно лице, е заменен, по време на производството, от друг регламент със същия предмет.

74. Тъй като тази хипотеза съответства на всички точки, разглеждани в настоящото дело, искането на ищците техния иск да се разглежда като насочен към отмяната на оспорвания регламент, доколкото той се отнася до тях, трябва да се удовлетвори, и трябва да се позволи на страните да преформулират своите искания за помощ, твърдения и доводи с оглед на този нов фактор.

75. Освен това, ищците твърдят, че тяхната искова молба за отмяна на Регламент № 467/2001 трябва да се разглежда като станала лишена от цел поради отмяната на този акт от оспорвания регламент (вж. точка 51 по-горе). При тези обстоятелства, вече няма нужда да се произнася решение по тази искова молба или следователно по исковата молба за отмяна на Регламент № 2199/2001, тъй като тя също е станала лишена от цел.

76. От упоменатото по-горе следва, че повече не съществуват основания, поради които да се направи произнасяне по иска, доколкото той е насочен срещу Комисията. В обстоятелствата по случая, обаче, принципът за надлежното администриране на

правосъдието и изискванията за процесуална икономия, на които се основават решенията, цитирани в точка 72 по-горе, предвижда оправдание за това също така да се отчетат исканията, твърденията и доводите на Комисията, които са преформулирани, както се упоменава в точка 74 по-горе, но без да е необходимо формално повторно допускане на тази институция в производството на основание членове 115, параграф 1 и 116, буква б) от Процедурния правилник, като встъпваща страна в подкрепа на исканията, направени от Съвета.

77. Предвид на упоменатото по-горе, настоящият иск трябва да се разглежда като насочен само срещу Съвета, подпомаган от Комисията и Обединеното кралство, и за негов единствен предмет трябва да се счита искането за отмяна на оспорвания регламент, доколкото той се отнася до г-н Yusuf и Al Barakaat.

По съществуващото на спора

78. В подкрепа на своите искания ищците са посочили три основания за отмяната: с първото се твърди, че Съветът не е бил компетентен да приеме оспорвания регламент, с второто се твърди нарушение на член 249 ЕО, а с третото се твърди нарушение на техните основни права.

1. Относно първото основание, с което се твърди, че Съветът не е бил компетентен да приеме оспорвания регламент

79. Това основание може да се раздели на три части.

По първата част

Доводи на страните

80. В своята искова молба, първоначално насочена срещу Регламент № 467/2001, ищците твърдят, че членове 60 ЕО и 301 ЕО, на чиято основа е бил приет този регламент, оправомощават Съвета само да взема мерки срещу трети държави, а не, както той прави в настоящия случай, срещу граждани на държава-членка, пребиваващи в тази държава-членка.

81. В тази връзка, ищците отричат твърдението, че санкциите са им били наложени поради тяхната връзка с режима на талибаните в Афганистан. Според тях санкциите на са им били наложени поради това, че е съществувала връзка с този режим, а поради желанието на Съвета за сигурност да се бори с международния тероризъм, разглеждан като заплаха за международния мир и сигурност. Ищците също така твърдят, че списъкът, упоменат в параграф 8, буква в) от Резолюция на Съвета за сигурност 1333 (2000), в който те са включени с решение на Комитета по санкциите на 9 ноември 2001 г. (вж. точка 24 по-горе), упоменава Осама бен Ладен и свързаните с него образувания и физически лица, а не талибаните.

82. Тъй като санкциите, приети от институциите на Общността, трябва да съответстват по всички точки на тези, приети от Съвета за сигурност, ищците твърдят, че Регламент № 467/2001 вече не е насочен към трета държава, а към физически лица, с цел борба с международния тероризъм. Според тях подобни мерки не попадат в обхвата на компетенциите на Общността, за разлика от мерките за

търговско ембарго срещу Ирак, разгледани от Първоинстанционния съд по дело T-184/95 Dorsch Consult/Съвета и Комисия от 28 април 1998 г., Recueil, стр. II-667.

83. Ищците също така поддържат, че тълкуването на членове 60 ЕО и 301 ЕО, което води до третиране на гражданите на Общността подобно на трети държави, противоречи на принципа за законосъобразност, изразен в членове 5 ЕО и 7 ЕО, и на принципа, че законодателството на Общността трябва да бъде определено и неговото приложение трябва да бъде предвидимо за неговите субекти (Решение по дело 348/85 Дания/Комисия от 15 декември 1987 г., Recueil, стр. 5225).

84. В своите възражения относно последиците от отмяната на Регламент № 467/2001, и неговата замяна с оспорвания регламент, приет въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, ищците прибавят, че член 308 ЕО, взет самостоятелно или заедно с членове 60 ЕО и 301 ЕО, не предоставя на Съвета правомощието да налага преки или непреки санкции спрямо граждани на Съюза. В действителност, подобно правомощие не може да се разглежда нито като подразбиращо се, нито като необходимо за постигане на целите на Общността за целите на член 308 ЕО. По-специално, замразяването на финансовите средства на ищците няма нищо общо с „по-специално ... избягването на изкривяването на конкуренцията”, както се упоменава в четвъртото съображение от оспорвания регламент.

85. В своите защиты и писмени становища по встъпване, институциите и Обединеното кралство поддържат, първо, че нищо във формулировката на членове 60 ЕО и 301 ЕО не дава основания за изключване на приемането на икономически санкции, насочени към физически лица или организации, установени в Общността, при условие че такива мерки са предназначени да прекъснат или да ограничат, отчасти или напълно, икономическите отношения с една или повече трети държави. Трябва да се признае, всъщност, че гражданите на държавите-членки могат индивидуално или съвместно да предоставят финансови средства и ресурси на трети държави или на фракции в тях, така че мерките, предназначени да контролират икономическите ресурси на тези граждани ще имат за действие прекратяване или ограничаване на икономическите отношения с тези държави. Съдебната власт на Общността освен това негласно е признала законосъобразността на тази практика (Определение на председателя на втори състав на Първоинстанционния съд по дело T-189/00 R „Invest” Import und Export и Invest Commerce/Комисия от 2 август 2000 г., Recueil, стр. II-2993, точка 34, подкрепено при обжалването с Определение на председателя на Съда на Европейските общности по дело C-317/00 P(R) „Invest” Import und Export и Invest Commerce/Комисия от 13 ноември 2000 г., Recueil, стр. I-9541, точки 26 и 27).

86. Второ, тези страни опровергават довода на ищците, че липсва връзка между мерките, предвидени от Регламент № 467/2001, и Афганистан, като посочват връзките, които са съществували навремето между Осама бен Ладен, Ал Кайда и режима на талибаните.

87. В своята дуплика и в своите възражения относно последиците от отмяната на Регламент № 467/2001 и неговата замяна с оспорвания регламент, Съветът обаче отбелязва, че вторият регламент се прилага като цяло спрямо терористи или терористични групи, без допълнително да установява връзка с определена държава или територия. Това отразява разликата между Резолюция на Съвета за сигурност

1333 (2000), която упоменава талибаните и свързаните с тях физически лица и образувания, и Резолюция 1390 (2002), която поради изчезването на „Ислямско емирство Афганистан”, вече не ограничава наложените от нея санкции спрямо една държава или специфична територия, но също така общо упоменава терористични групи и физически лица.

88. В първия случай, Съветът смята, че Регламент № 467/2001 всъщност попада в обхвата на членове 60 ЕО и 301 ЕО, тъй като е имало очевидна връзка с Афганистан. Тъй като подобна връзка вече не съществува в случая на оспорвания регламент, Съветът счита за необходимо да допълни неговата правна основа чрез прибягването на член 308 ЕО. Съветът твърди, че тази промяна на правната основа на оспорвания регламент обезсмисля първата част от първото основание за отмяната.

89. След като от него се изисква, в писмен въпрос, зададен от Първоинстанционния съд, да изрази становище с оглед на Определение 2/94 на Съда на Европейските общности от 28 март 1996 г., Recueil, стр. I-1759, точки 29 и 30 относно доводът на ищците, посочен в точка 84 по-горе и, по-специално да посочи какви цели на Общността на основание Договора за ЕО той иска да постигне посредством разпоредбите, предвидени в оспорвания регламент, Съветът по същество отговаря, че тези разпоредби преследват цел на икономическа и финансова принуда, което според него е цел на Договора за ЕО.

90. В тази връзка Съветът твърди, че целите на Общността са не само определените в член 3 ЕО, но и тези, които биха произтекли от по-специфични разпоредби.

91. След ревизията в съответствие с Договора от Маастрихт членове 60 ЕО и 301 ЕО определиха задачите и дейностите на Общността в сферата на икономическите и финансовите санкции и предложиха правна основа за изрично прехвърляне на правомощия на Общността за тяхното постигане. Тези правомощия са изрично свързани с и в действителност зависят от приемането на един акт съобразно с разпоредбите на Договора за Европейския съюз в областта на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС). Сега, една от целите на ОВППС, на основание третото посочване в член 11, параграф 1, е „запазване на мира и укрепване на международната сигурност в съответствие с принципите на Устава на Организацията на обединените нации”.

92. Следователно, трябва да се признае, че икономическата и финансова принуда по политически съображения, особено при изпълнението на задължително решение на Съвета за сигурност, съставлява изрична и легитимна цел на Договора за ЕО, дори ако тази цел е маргинална, свързана само непряко с основните цели на този Договор, по-специално тези във връзка със свободното движение на капитали член 3, параграф 1, буква в) ЕО и установяването на система, гарантираща, че не се изкривява конкуренцията във вътрешния пазар член 3, параграф 1, буква ж) ЕО, и свързаните с Договора за Европейския съюз.

93. Съветът твърди, че при обстоятелствата по настоящото дело член 308 ЕО е включен като правна основа за оспорвания регламент, за да се допълни основата, предоставена от членове 60 ЕО и 301 ЕО, за да стане възможно приемането на мерки не само по отношение на трети държави, но също така по отношение на физически

лица и недържавни органи, които не са задължително свързани с правителствата или режимите на тези държави, в случаите, когато Договорът за ЕО не предвижда правомощия за действия, необходими за тази цел.

94. Като прави това, продължава Съветът, Общността е съумяла да не изостане от развитието на международната практика, която е била да се приемат „интелигентни санкции”, насочени по-скоро към физически лица, които застрашават международната сигурност, а не дотолкова към невинно население.

95. Съветът поддържа, че условията, при които той се позовава на член 308 ЕО, не са по-различни, отколкото тези, при които тази разпоредба се е използвала в миналото, за постигане на някоя от целите на Договора за ЕО в течение на функционирането на общия пазар, когато Договорът не е предвиждал необходимите за тази цел правомощия за действия. по-специално той предвижда:

– в сферата на социалната политика, различните директиви, които въз основа на член 235 от Договора за ЕО (сега член 308 ЕО), понякога допълнени с член 100 от Договора за ЕО (сега член 94 ЕО), разширяват принципа за равно заплащане на работещите мъже и жени, както се предвижда в член 119 от Договора за ЕО (членове 117 до 120 от Договора за ЕО са заменени от членове 136 ЕО до 143 ЕО), за да го превърнат в общ принцип за еднакво третиране във всички области, в които може да съществува потенциална дискриминация и да позволят на самостоятелно заетите лица, включително тези в сектора на селското стопанство, също да се възползват от него, по-специално Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 г. относно постепенното прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените в сферата на социалното осигуряване (ОВ 1976 г., L 39, стр. 40); Директива 79/7/ЕИО на Съвета от 19 декември 1978 г. относно прогресивното приложение на принципа за равнопоставеност между половете по въпроси на социалното осигуряване (ОВ 1979 г., L 6, стр. 24); Директива 86/378/ЕИО на Съвета от 24 юли 1986 г. относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените в професионалните социално-осигурителни схеми (ОВ 1986 г., L 225, стр. 40) и Директива 86/613/ЕИО на Съвета от 11 декември 1986 г. за прилагане принципа на равното третиране на мъжете и жените, които извършващи дейности в качеството на самостоятелно заети лица, включително и в сектора на земеделието, както и за закрила на самостоятелно заетите жени по време на бременност и майчинство (ОВ 1986 г., L 359, стр.56);

– в сферата на свободното движение на лица, няколкото акта, които въз основа на член 235 от Договора за ЕО и член 51 от Договора за ЕО (сега, след изменението, член 42 ЕО) са разширили спрямо самостоятелно заетите лица, членовете на техните семейства и спрямо студентите правата, които се ползват от наетите лица, които се придвижват в рамките на Общността, по-специално Регламент на Съвета (ЕИО) № 1390/81 от 12 май 1981 г., за включване на самостоятелно заети лица и на членове на техните семейства в приложното поле на Регламент (ЕИО) № 1408/71 относно прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и на членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ 1981 г., L 143, стр. 1);

– и, по-скоро, от Регламент (ЕО) № 1035/97 на Съвета от 2 юни 1997 г. за създаване на Европейски център за мониторинг на расизма и ксенофобията (ОВ 1997

г., L 151, стр. 1), приет въз основа на член 213 от Договора за ЕО (сега член 284 ЕО) и член 235 от Договора за ЕО.

96. Самият Съд на Европейските общности е потвърдил, че тази практика е законосъобразна (Решение по дело C-114/88 Delbar от 5 декември 1989 г., *Rescueil*, стр. 4067).

97. Освен това, законодателните органи на Общността в миналото са прибегвали до правната основа на член 235 от Договора за ЕО в областта на санкциите. В тази връзка, Съветът обяснява, че преди членове 301 ЕО и 60 ЕО да бъдат прибавени към Договора за ЕО различни регламенти на Съвета за налагане на търговски санкции са се основавали на член 113 от Договора за ЕО (сега, след изменението, член 133 ЕО) (вж., например, Регламент (ЕИО) № 596/82 на Съвета от 15 март 1982 г. за изменение на разпоредбите относно вноса на определени продукти с произход от СССР (ОВ 1982 г., L 72, стр. 15); Регламент (ЕИО) № 877/82 на Съвета от 16 април 1982 г. за преустановяване на вноса на всички продукти с произход от Аржентина (ОВ 1982 г., L 102, стр. 1) и Регламент (ЕИО) № 3302/86 на Съвета от 27 октомври 1986 г. за преустановяване на вноса на златни монети от Република Южна Африка (ОВ 1986 г., L 305, стр. 11). Обаче, когато тези мерки надхвърлят приложното поле на общата търговска политика или засегнатите физически или юридически лица в рамките на Общността, те също така са били основани на член 235 от Договора за ЕО. Подобен е случаят по-специално на Регламент (ЕИО) № 3541/92 на Съвета от 7 декември 1992 г. за забрана за удовлетворяване на претенциите на Ирак във връзка с договори и сделки, чието изпълнение е било засегнато от Резолюция 661 (1990 г.) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации и от свързани с нея резолюции (ОВ 1992 г., L 361, стр. 1), чийто член 2 предвижда, че „се забранява удовлетворяването или предприемането на всякакви действия за удовлетворяване на искане, направено от ... всяко лице или всеки орган, които пряко или непряко действат от името на или в полза на едно или повече лица или един или повече органи в Ирак”.

98. В отговор на същия този писмен въпрос, поставен от Първоинстанционния съд, Комисията твърди, че изпълнението на наложени от Съвета за сигурност санкции би могло да попадне, изцяло или отчасти, в обхвата на Договора за ЕО или на основание общата търговска политика, или във връзка с вътрешния пазар.

99. В конкретния случай, Комисията поддържа, като препраща към четвъртото съображение от оспорвания регламент, че разглежданите мерки са били необходими, за да се гарантира еднообразното изпълнение и приложение на ограниченията върху движението на капитали, въведено в съответствие с въпросните резолюции на Съвета за сигурност, за да се запази свободното движение на капитали в рамките на Общността и за да не се допусне изкривяване на конкуренцията.

100. Освен това, Комисията смята, че насърчаването на международната сигурност, както в рамките на Съюза, така и извън него, трябва да се разглежда като съставляващо част от общата рамка на разпоредбите на Договора за ЕО. Във връзка с това тя се позовава първо на членове 3 ЕО и 11 ЕО и, второ, на преамбюла към Договора за ЕО, в който договарящите страни потвърждават „солидарността, която свързва Европа и отвъдморските държави ... в съответствие с принципите на Устава на Организацията на обединените нации” и обявяват своята решимост да „укрепят

мира и свободата”. Комисията извлича от това една „обща цел, която има Общността, да гарантира мира и сигурността”, на която членове 60 ЕО и 301 ЕО са специфичен израз, докато същевременно те също така са специфичен израз на компетентността на Общността да регулира движението на капитали, във вътрешен и във външен план.

101. Тъй като дял III, глава 4 на Договора за ЕО относно движението на капитали не предоставя никакви специфични правомощия на Общността, член 308 е бил използван в конкретния случай като допълнителна правна основа, за да се гарантира, че Общността трябва да бъде способна да налага въпросните ограничения, особено тези *vis-à-vis* физически лица, в съответствие с приетата от Съвета обща позиция.

102. На съдебното заседание Обединеното кралство описва целта на Общността, търсена чрез приемането на оспорвания регламент, като изразяваща се в постигане на еднообразно приложение в рамките на Общността на задължения по отношение ограниченията върху движенията на капитали, наложени спрямо държавите-членки от Съвета за сигурност.

103. Обединеното кралство изтъква, че създаването на вътрешен пазар в сферата на движенията на капитали е една от целите на Общността, посочена в член 3 ЕО. То твърди, че съществена част от създаването на вътрешен пазар е изискването всички ограничения спрямо свободното движение на капитали на пазара да се прилагат еднообразно.

104. Ако обаче не са били предприети действия на равнище Общността в изпълнение на въпросните резолюции на Съвета за сигурност, това според Обединеното кралство би създавало опасност от различия при прилагането на замразяването на активи между различните държави-членки. Ако държавите-членки бяха изпълнили тези резолюции индивидуално, тогава различията при тълкуването по отношение на обхвата на наложеното им задължение биха били неизбежни и биха създали несъответствия в сферата на свободното движение на капитали между държавите-членки, като така би се създавала опасност от изкривяване на конкуренцията.

105. Освен това, Обединеното кралство твърди, че активното замразяване на финансовите средства на физически лица с оглед на прекъсването на икономическите отношения по-скоро с международни терористични организации, а не дотолкова с трети държави, не може да се разглежда като разширяващо „обхвата на правомощията на Общността отвъд създадената от Договора обща рамка”, както се сочи в становище 2/94 (точка 89 по-горе). На основание общата рамка на Договора Общността има компетенции да предприеме действия за регулиране на движенията на капитали и освен това да го прави чрез предприемане на действия срещу физически лица. Следователно докато действията за регулиране на движенията на капитали от физически лица с оглед на прекъсването на икономическите отношения с международните терористични организации, са въпрос, по който Договорът за ЕО не е предвидил специфични правомощия и докато подобни действия изискват прибегване до член 308 ЕО, това не може да се разглежда като надхвърлящо общата рамка на Договора.

106. Обединеното кралство поддържа, че използването на член 308 ЕО при обстоятелствата на конкретното дело не е по-различно от използването му в

ситуации, особено в сферата на социалната политика, при които се прави позоваване на този член, за постигането на други цели на Общността, когато Договорът не е предвидил специфична правна основа (вж. точка 95 по-горе).

Съображения на Съда

107. Регламент № 467/2001 и оспорваният регламент са били приети с частични различни правни основания: членове 60 ЕО и 301 ЕО за първия, и членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО за втория. Независимо че първоначалните доводи на ищците, твърдящи липсата на правна основа за Регламент № 467/2001, са станали лишени от цел поради отмяната на този акт от оспорвания регламент, Съдът смята за уместно да посочи първо основанията, поради които той смята, че те са неоснователни като цяло, тъй като тези основания съставляват една от предпоставките за неговото мотивиране, приложено спрямо разглеждането на правната основа на оспорвания регламент.

– Относно правната основа на Регламент № 467/2001

108. Регламент № 467/2001 е приет въз основа на членове 60 ЕО и 301 ЕО, разпоредби, които оправомощават Съвета да вземе необходимите неотложни мерки, особено по отношение на движенията на капитали и плащания, когато това се предвижда в една обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с разпоредбите на Договора за Европейския съюз във връзка с ОВППС, за действия от Общността да прекрати или да намали, отчасти или напълно, икономическите отношения с една или повече трети държави.

109. Както става ясно от преамбюла към него, Регламент № 467/2001 синхронизира действията от Общността, предвидени от Обща позиция 2001/154, която е приета в съответствие с ОВППС и демонстрира намерението на Съюза и на неговите държави-членки да изпълнят определени аспекти от санкциите, предприети от Съвета за сигурност, срещу талибаните в Афганистан.

110. Въпреки това, ищците поддържат, първо, че мерките, разглеждани в настоящото дело, засягат физически лица, които освен това са граждани на държава-членка, докато членове 60 ЕО и 301 ЕО оправомощават Съвета да вземе мерки само срещу трети държави; второ, че разглежданите мерки не са били предназначени да прекъснат или ограничат икономическите отношения с една трета държава, а за борба с международния тероризъм и, по-специално с Осама бен Ладен и трето, че тези мерки са във всеки случай непропорционални на преследваната от членове 60 ЕО и 301 ЕО цел.

111. Никой от тези доводи не би бил успешен.

112. По отношение, първо, на типа мерки, които Съветът е оправомощен да вземе в съответствие с членове 60 ЕО и 301 ЕО, Съдът смята, че нищо във формулировката на тези разпоредби не прави възможно изключването на приемането на ограничителни мерки, които пряко засягат физически лица или организации, независимо от това дали те са или не са установени в Общността, доколкото подобни

мерки в действителност са насочени към ограничаването, изцяло или отчасти, на икономическите отношения с една или повече трети държави.

113. Както Съветът правилно е отбелязал, разглежданите в настоящото дело мерки са сред обичайно така наречените „интелигентни санкции”, които се появиха в практиката на Организацията на обединените нации през 90-те години. Тези санкции заменят класическите случаи на общо търговско ембарго, насочено към държава, с по-насочени и селективни мерки като икономически и финансова санкции, забрана на пътувания, случаи на ембарго върху оръжията или специфични стоки, за да се намалят страданията, понасяни от гражданското население на засегнатата държава, докато при все това такива за налагане на същински санкции спрямо целения режим и тези, които отговарят за него.

114. Практиката на институциите е следвала същото развитие, тъй като Съветът последователно е приемал, че членове 60 ЕО и 301 ЕО му позволяват да приема ограничителни мерки срещу образувания или лица, които физически контролират част от територията на една трета държава (вж., например, Регламент (ЕО) № 1705/98 на Съвета от 28 юли 1998 относно прекъсването на определени икономически отношения с Ангола, за да се накара „União Nacional para a Independência Total de Angola” (UNITA) да изпълни своите задължения в мирния процес, и за отмяната на Регламент (ЕО) № 2229/97 на Съвета (ОВ 1998 г., L 215, стр. 1) и срещу образувания или лица, които ефективно контролират правителствения апарат на една трета държава и също така срещу свързани с тях лица и образувания и които им предоставят финансова подкрепа (вж., например, Регламент (ЕО) № 1294/1999 на Съвета от 15 юни 1999 г. относно замразяването на финансови средства и забрана на инвестициите по отношение на Федерална република Югославия (ФРЮ) и за отмяната на Регламенти (ЕО) № 1295/98 и (ЕО) № 1607/98 (ОВ 1999 г., L 153, стр. 63), и Регламент (ЕО) № 2488/2000 на Съвета от 10 ноември 2000 г., за поддържане замразяването на средства по отношение на г-н Милошевич и свързаните с него лица и за отмяна на Регламенти (ЕО) № 1294/1999 и (ЕО) № 607/2000, както и на член 2 от Регламент (ЕО) № 926/98 (ОВ 2000 г., L 287, стр. 19). Това развитие е напълно съвместимо с мерките, предвидени в членове 60 ЕО и 301 ЕО.

115. Всъщност, точно както е възможно икономическите или финансовите санкции легитимно да бъдат насочени конкретно към управниците на една трета страна, а не към самата държава като такава, те могат да бъдат насочени към свързаните с тези управници лица или образувания или тези, които са пряко или непряко контролирани от тях, независимо от това кои са те. Както правилно изтъква Комисията, членове 60 ЕО и 301 ЕО не биха предоставяли ефективни финансови средства за оказване на натиск спрямо управниците, имащи влияние над политиката на една трета държава, ако Общността не би могла въз основа на тези разпоредби да приема мерки срещу физически лица, които, независимо че не пребивават във въпросната трета държава, са достатъчно свързани с режима, срещу който са насочени санкциите. Освен това, както подчертава Съветът, фактът, че се оказва, че някои от тези така определени физически лица са граждани на държава-членка, е без значение, защото ако финансовите санкции трябва да бъдат ефективни в контекста на свободното движение на капитали, те не могат да бъдат ограничени само до гражданите на засегнатата трета държава.

116. Това тълкуване, което не противоречи на буквата на член 60 ЕО или на член 301 ЕО, се оправдава както поради съображения за ефективност, така и поради тревоги от хуманитарно естество.

117. По отношение, второ, на преследваната от Регламент № 467/2001 цел, Съветът твърди, като упоменава Резолюции на Съвета за сигурност 1267 (1999) и 1333 (2000), Обща позиция 2001/154 и първото и второто съображения от този регламент и неговото същинско заглавие, че разглежданите мерки са насочени по същество срещу режима на талибаните, който по това време ефективно е контролирал 80% от територията на Афганистан и се е наричал „Ислямско емирство Афганистан” и, също така срещу лица и образувания, които посредством икономически или финансови операции са подпомагали този режим чрез предоставянето на убежище и обучение на международни терористи и техните организации всъщност са в качеството на представители на този режим или са тясно свързани с него.

118. Доколкото ищците се оплакват, че Регламент № 467/2001 е бил насочен към Осама бен Ладен, а не към режима на талибаните, Съветът прибавя, че Осама бен Ладен всъщност е бил главата и „*éminence grise*” на талибаните и че той се е отказал от реалната власт в Афганистан. Неговите светски и духовни титли „*Sheikh*” (глава) и „*Emir*” (принц, ръководител или командир) и ранга, който той притежава редом с останалите талибански религиозни сановници не оставя големи съмнения относно това. Освен това, дори преди 11 септември 2001 г. Осама бен Ладен е положил клетва за вярност („*Bay'a*”), установяваща формална религиозна връзка между него и талибанското духовенство. Така той се намирал в положение, съпоставимо с това на г-н Милошевич и членовете на югославското правителство по времето на икономическите и финансови санкции, предприети от Съвета срещу Федерална република Югославия (вж. точка 114 по-горе). По отношение на Ал Кайда, Съветът отбелязва, че е всеизвестно, че тя разполага с много лагери за военно обучение в Афганистан и че хиляди от нейните членове са се били наред с талибаните между месец октомври 2001 г. и месец януари 2002 г., по време на интервенцията на международната коалиция.

119. Няма основания, поради които да се оспорва действителността на тези заключения, съгласно които съществува в международната общност широк консенсус, изразен *inter alia* чрез няколко резолюции, приети единодушно от Съвета за сигурност и които не са били конкретно опровергани или дори оспорени от ищците.

120. По-специално, основната цел на разглежданите в настоящото дело санкции е била възпрепятстването на получаването от режима на талибаните на финансова подкрепа от каквито и да е ресурси, както става ясно от параграф 4, буква б) от Резолюция 1287 (1999). Би било възможно да се заобикалят санкциите, ако физическите лица, за които се предполага, че поддържат този режим, не бъдат засегнати от тях. С оглед на отношенията между предишния режим на талибаните и Осама бен Ладен, Съветът за сигурност е счел, че вторият упоменат режим през разглеждания период е получавал подпомагане, което в този момент е било от решително естество, от режима, към който е можело да се приеме, че се числи и той. Така в десето съображение от Резолюция 1333 (2000), Съветът за сигурност изразява съжаление за факта, че талибаните продължават да предоставят сигурно убежище на Осама бен Ладен и да му позволяват, както и на други свързани с него лица, да

поддържа мрежа от лагери за обучение на терористи от контролираната от талибаните територия и да използва Афганистан като база, от която да спонсорира международни терористични операции. Освен това, в седмото съображение от Резолюция 1333 (2000), Съветът за сигурност препотвърждава своето убеждение, че борбата с международния тероризъм е съществена за поддържането на международния мир и сигурност.

121. Така, противно на поддържаното от ищите, разглежданите мерки в действителност са били предназначени да прекъснат или ограничат икономическите отношения с една трета държава във връзка с борбата на международната общност срещу международния тероризъм и по-специално срещу Осамата бен Ладен и мрежата Ал Кайда.

122. По отношение, трето, на пропорционалността на разглежданите мерки, това трябва да се оценява с оглед на целта на Регламент № 467/2001. Както се обяснява по-горе, налагането на „интелигентни“ санкции е предназначено именно, за да се упражни ефективен натиск върху управниците на засегнатата държава, при което да ограничи възможно най-много въздействието на тези мерки върху населението на тази държава, по-специално чрез ограничаване на тяхното лично приложно поле до определен брой физически лица, които са указани поименно. Сега, при обстоятелствата по настоящото дело, Регламент № 467/2001 има тенденция да увеличи натиска върху режима на талибаните, *inter alia* чрез замразяването на финансовите средства и другите финансови активи на Осамата бен Ладен и свързаните с него физически лица и образувания, както са определени от Комитета по санкциите. Подобни мерки са в съответствие с принципа за пропорционалност, в съответствие с който санкциите не могат да надхвърлят подходящото и необходимото за постигането на преследваната от законодателството на Общността цел за тяхното налагане.

123. Обратно, фактът, че разглежданите мерки също така са засегнали сделки, които нямат през граничен елемент, е без значение. Ако легитимната цел на тези мерки е била да пресуши ресурсите за финансиране на талибаните и международния тероризъм, които действат извън Афганистан, те по необходимост е трябвало да засегнат както международни, така и изцяло вътрешни сделки, предвид на това че последните също толкова вероятно както и първите могат да предоставят подобно финансиране, като се има предвид по-специално свободното движение на лица и капитали и липсата на прозрачност в международните финансови канали.

124. От упоменатото по-горе следва, че, противно на твърденията на ищите, Съветът в действителност е имал компетентност да приеме Регламент № 467/2001 въз основа на членове 60 ЕО и 301 ЕО.

– Относно правната основа на оспорвания регламент

125. За разлика от Регламент № 467/2001 оспорваният регламент има като правна основа не само членове 60 ЕО и 301 ЕО, но също така член 308 ЕО. Това отразява развитието на международното положение, от което са част санкциите, постановени от Съвета за сигурност и впоследствие изпълнение от Общността.

126. При все че е приета във връзка с действията, предприети за целите на потискане на международния тероризъм и е разглеждана като същностна за поддържането на международни мир и сигурност (вж. седмото съображение в преамбюла), Резолюция 1333 (2000) на Съвета за сигурност при все това конкретно упоменава режима на талибаните, който навремето е контролирал по-голямата част от територията на Афганистан и е предлагал убежище и подкрепа на Осама бен Ладен и неговите поддръжници.

127. Както се сочи по-горе, именно тази изрично установена връзка с територията и управляващия режим на една трета държава, което прави възможно Съветът да ползва като основа за Регламент № 467/2001 членове 60 ЕО и 301 ЕО.

128. От друга страна, Резолюция на Съвета за сигурност 1390 (2002) е приета на 16 януари 2002 г. след колапса на режима на талибаните след въоръжената интервенция на международната коалиция в Афганистан, чието начало е през месец октомври 2001 г. Вследствие на това и независимо че тя все още изрично упоменава талибаните резолюцията вече не е насочена към техния свален режим, а по-скоро пряко към Осама бен Ладен, мрежата Ал Кайда и свързаните с тях лица и образувания.

129. Фактът, че нищо не обвързва санкциите, които трябва да се вземат в съответствие с тази резолюция, с територията или управляващия режим на една трета държава, както се сочи в параграф 2 от посочването на причините за предложението за регламент на Съвета, представено от Комисията на 6 март 2002 г., което е източникът на оспорвания регламент (документ СОМ (2002) 117 окончателен), изрично се признава от Съвета в параграфи 4 и 5 от неговата дуплика.

130. При липсата на подобна връзка Съветът и Комисията приемат, че членове 60 ЕО и 301 ЕО сами по себе си не съставляват надлежна правна основа, позволяваща приемането на оспорвания регламент. Тези съображения трябва да се подкрепят.

131. В действителност, член 60, параграф 1 ЕО предвижда, че Съветът, в съответствие с процедурата, предвидена в член 301 ЕО, може да предприеме необходимите неотложни мерки „по отношение на засегнати трети държави“ относно движението на капитали и плащания. Член 301 ЕО изрично допуска действията на Общността да прекъснат или да ограничат, изцяло или отчасти, икономическите отношения „с една или повече трети държави“.

132. Освен това, фактът, че тези разпоредби разрешават приемането на „интелигентни санкции“ срещу физически лица и образувания, свързани с управниците на една трета държава или контролирани от тях, пряко или непряко (вж. точки 115 и 116 по-горе) не дава основания да се смята, че тези физически лица и образувания все още могат да бъдат цел, когато управляващият режим на въпросната трета държава е изчезнал. При подобни обстоятелства всъщност не съществува достатъчна връзка между тези физически лица или образувания и третата държава.

133. Следователно във всеки случай членове 60 ЕО и 301 ЕО не съставляват сами по себе си достатъчна правна основа за оспорвания регламент.

134. Освен това, противно на изразеното от Комисията становище в предложението за регламент на Съвета, което е източникът за оспорвания регламент (вж. точка 129 по-горе), Съветът приема, че член 308 ЕО също така сам по себе си не съставлява надлежна правна основа за приемането на регламента. Тези съображения също така трябва да се одобрят.

135. В тази връзка в съответствие със съдебната практика (Решение по дело 45/86 Комисия/Съвета от 26 март 1987 г., *Resceil*, стр. 1493, точка 13) от самата формулировка на член 308 ЕО следва, че прибягването до тази разпоредба като правна основа за дадена мярка, се оправдава само когато никоя друга разпоредба от Договора не предоставя на институциите на Общността необходимите правомощия за приемане на въпросната мярка. В подобен случай член 308 ЕО позволява на институциите да действат с оглед постигане на някоя от целите на Общността независимо от липсата на разпоредба, която да им предоставя необходимото правомощие да сторят това.

136. По отношение първото условие за приложението на член 308 ЕО не се оспорва, че никоя разпоредба от Договора за ЕО не предвижда приемането на мерки от вида, указан в оспорвания регламент, във връзка с борбата срещу международния тероризъм и, по-специално, с налагането на икономически и финансова санкции, подобни на замразяването на финансови средства, по отношение на физически лица и образувания, за които съществуват подозрения, че допринасят за финансирането на тероризма, когато не е установена каквато и да е връзка с територията или управляващия режим на една трета държава. Следователно първото условие е изпълнено в настоящия случай.

137. За да бъде изпълнено второто условие за приложението на член 308 ЕО в настоящия случай, необходимо е в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 135 по-горе, да бъде възможно да се свърже борбата срещу международния тероризъм и, по-специално налагането на икономически и финансови санкции, подобни на замразяването на финансови средства по отношение на физически лица и образувания, за които съществуват подозрения, че допринасят за финансирането на тероризма, с някоя от целите, които Договорът поверява на Общността.

138. В конкретния случай, в преамбюла от оспорвания регламент се упоменава твърде малко в тази връзка. Най-много Съветът посочва в четвъртото съображение от преамбюла към този регламент, че мерките, необходимо в съответствие с Резолюция 1390 (2002) и Обща позиция 2002/402 попадат „в обхвата на Договора” и че следователно трябва да се приеме законодателство на Общността „по-специално с оглед на избягване на изкривяване на конкуренцията”.

139. По отношение на твърдението, че разглежданите мерки попадат в обхвата на Договора, което може да се оспори, точно обратно на това веднага трябва да се приеме, че никоя от целите на Договора, както изрично са упоменати в членове 2 ЕО и 3 ЕО не би могла да бъде постигната от разглежданите мерки.

140. По-специално, за разлика от мерките, предвидени от Регламент № 3541/92 срещу определени физически или юридически лица, установени в Общността, на които се позовава Съветът в подкрепа на своите доводи (вж. точка 97 по-горе), предвидените от оспорвания регламент мерки не могат да се разрешат поради целта

за създаване на общата търговска политика (член 3, параграф 1, буква б) ЕО), във връзка с който се поддържа, че Общността има правомощия да приема мерки за търговско ембарго на основание член 133 ЕО, тъй като търговските отношения на Общността с трета държава не са предмет на разглеждане в настоящото дело.

141. По отношение на целта за създаване на система, гарантираща, че няма да се изкривява конкуренцията във вътрешния пазар (член 3, параграф 1, буква ж) ЕО), твърдението, че съществува риск от изкривяване на конкуренцията, което в съответствие със своя преамбюл оспорваният регламент иска да предотврати, не е убедително.

142. Правилата на Договора за ЕО относно конкуренцията са адресирани до предприятия и държави-членки, когато те смущават равнопоставената конкуренция между предприятията (вж., по отношение на член 87 ЕО, Решения по дело 173/73 Италия/Комисия от 2 юли 1974 г., Recueil, стр. 709, точка 13 и по отношение на член 81 ЕО, дело 170/83 Hydrotherm от 12 юли 1984 г., Recueil, стр. 2999, точка 11).

143. В настоящото дело, не е имало твърдения, че упоменаването на физически лица или образувания от оспорвания регламент е направено спрямо тях като предприятия за целите на правилата на Договора за ЕО относно конкуренцията.

144. Също така не е било представено никакво обяснение, което би помогнало да се разбере начина, по който е възможно да се засегне конкуренцията между предприятията от изпълнението, независимо от това дали на равнище Общността или на равнище нейните държави-членки, на специфичните ограничителни мерки срещу определени лица и образувания, предписани от Резолюция на Съвета за сигурност 1390 (2002).

145. Упоменатите по-горе съображения не се оспорват от връзката, направена от Обединеното кралство и Комисията в техните писмени пледоарии между преследваната в член 3, параграф 1, буква ж) ЕО цел и целта, насочена към създаване на вътрешен пазар, който се характеризира с премахването, между държавите-членки, на пречките пред свободното движение на капитали (член 3, параграф 1, буква в) ЕО) (вж., *inter alia*, точки 99 и 102-104 по-горе).

146. В това отношение трябва да се подчертае, че Общността няма изрично правомощие да налага ограничения спрямо движението на капитали и плащания. От друга страна, член 58 ЕО позволява на държавите-членки да приемат мерки, които имат подобно действие дотолкова, доколкото е, и остава, оправдано, за постигане на упоменатите в този член цели, по-специално, по съображения във връзка с обществена политика или обществена сигурност (вж., по-специално с член 30 ЕО, Решение по дело C-367/89 Richardt от 4 октомври 1991 г., Recueil, стр. I-4621, точка 19 и цитираната съдебна практика). Тъй като понятието за обществена сигурност обхваща както вътрешната, така и външната държавна сигурност, следователно държавите-членки по правило са оправомощени да приемат на основание член 58, параграф 1, буква б) ЕО мерки като предвидените от оспорвания регламент. Доколкото тези мерки са в съответствие с член 58(3) ЕО и не надвишават необходимото за постигане на преследваната цел, те са съвместими с правилата относно свободното движение на капитали и плащания и с правилата относно свободната конкуренция, предвидени от Договора за ЕО.

147. Трябва да се добави, че, ако заключението, че е налице опасност от несъответствия между различните национални правила и абстрактен риск от пречки пред свободното движение на капитали или плащания или от изкривяване на конкуренцията, което може да бъде резултат от това, би било достатъчно, за да оправдае избора на член 308 ЕО като правна основа за даден регламент заедно с член 3, параграф 1, букви в) и ж) ЕО, това би направило неефективни не само разпоредбите на глава 3 от дял VI на Договора за ЕО, но също така съдебният контрол за съответствие с подходящата законова основа може да се окаже до голяма степен безполезен. Съдебната власт на Общността в подобен случай би била възпрепятствана да изпълни поверената ѝ от член 220 ЕО функция за гарантиране на спазването на правото при тълкуването и приложението на Договора (вж., по-специално, по отношение на член 100а от Договора за ЕО, сега, след изменението, член 95 ЕО, Решение по дело C-376/98 Германия/Парламента и Съвета от 5 октомври 2000 г., Recueil, стр. I-8419, точки 84, 85 и 106-108, и цитираната съдебна практика).

148. Във всеки случай, представените пред Съда критерии не дават основания да се смята, че оспорваният регламент всъщност помага за избягване на опасността от пречки пред свободното движение на капитали или от осезателно изкривяване на конкуренцията.

149. Съдът приема, по-специално, че противно на поддържаното от Комисията и Обединеното кралство, изпълнението на разглежданите резолюции на Съвета за сигурност по-скоро от държавите-членки, а не от Общността, не може да породи вероятна и сериозна опасност от несъответствия при приложението на замразяването на финансови средства между две държави-членки. Първо, тези резолюции всъщност съдържат ясни, точни и подробни дефиниции и задължения, които едва ли оставят някаква възможност за тълкуване. Второ, значението на мерките, които те изискват, предвид на тяхното изпълнение, не изглежда такова, че да съществува причина за страх от такава опасност.

150. При тези обстоятелства разглежданите в настоящото дело мерки не могат да се ползват от разрешение поради целта, упомената в член 3, параграф 1, букви в) и ж) ЕО.

151. Освен това, различните примери за прибягване до допълнителната правна основа на член 308 ЕО, приведени от Съвета (вж. точки 95 и 97 по-горе) се без значение в конкретния случай. Първо, от тези примери не става ясно, че условията за приложението на член 308 ЕО, особено условието относно постигането на една от целите на Общността, не бяха изпълнени при обстоятелствата на засегнатите случаи. Второ, разглежданите в тези примери правни актове не са били оспорени на това основание пред Съда на Европейските общности, особено в случая, довел до решението по дело Delbar, упоменато в точка 96 по-горе. Във всеки случай според постоянната съдебна практика обикновената практика на Съвета не може да се отклони от правилата, предвидени от Договора, и следователно не може да създаде прецедент, който да е задължителен за институциите на Общността по отношение на избора на надлежна правна основа (вж., по-специално, Решение по дело 68/86 Обединено кралство/Съвета 23 февруари 1988 г., Recueil, стр. 855, точка 24 и точка 52 от становище на Съда 1/94 от 15 ноември 1994 г., Recueil, стр. I-5267).

152. От всичко упоменато по-горе следва, че борбата срещу международния тероризъм, по-специално налагането на икономически и финансова санкции като замразяването на финансови средства по отношение на физически лица и образувания, за които съществуват подозрения, че допринасят за финансирането на тероризма, не може да се схваща като свързана с никоя от целите, които членове 2 ЕО и 3 ЕО изрично поверяват на Общността.

153. Наред с целите на Договора, които изрично са упоменати в членове 2 ЕО и 3 ЕО, Комисията също така е изтъкнала в писмените си изявления по-обща цел на Общността, която при обстоятелствата, твърди тя, оправдава прибягването до правната основа на член 308 ЕО. Комисията така извлича от преамбюла към Договора за ЕО „общата цел, която Общността има, да гарантира международния мир и сигурност” (вж. точка 100 по-горе). Този довод не може да се приеме.

154. Противно на това, което поддържа Комисията, в действителност, никъде в преамбюла на Договора за ЕО не се посочва, че този акт преследва по-широката цел за опазване на международния мир и сигурност. Независимо от това, че безспорно основна цел на този договор е прекратяването на конфликтите от миналото между народите на Европа чрез създаване на „все по-тесен съюз” помежду им, това по никакъв начин не се отнася до изпълнението на общата външна политика и политика на сигурност. Последната попада изключително сред целите на Договора за Европейския съюз, който, както се изтъква в неговия преамбюл, иска да „отбележи нова ера в процеса на европейска интеграция, започнат със създаването на Европейските общности”.

155. При все че, несъмнено, може да се твърди, че тази цел на Съюза трябва да вдъхновява действията на Общността в сферата на нейната компетентност, като общата търговска политика, обаче това не е достатъчна основа за приемането на мерки на основание член 308 ЕО, преди всичко в области, в които компетентността на Общността е маргинална и изчерпателно определена в Договора.

156. На последно място, изглежда невъзможно да се тълкува член 308 ЕО като предоставящ на институциите общо разрешение да използват тази разпоредба като основа с оглед на постигане на някоя от целите на Договора за Европейския съюз. По-специално, Съдът смята, че съвместното съществуване на Съюза и на Общността като интегрирани, но отделни правопорядки, и конституционната архитектура на стълбовете, проектирани от авторите на сега действащите договори, не оправомощава нито институциите, нито държавите-членки да се позовават на „гъвкавата клауза” на член 308 ЕО, за да смекчат факта, че Общността не разполага с компетентността, която е необходима за постигане на някоя от целите на Съюза. Достигането до различно решение би довело в крайна сметка до превръщане на тази разпоредба в приложима спрямо всички мерки, попадащи в обхвата на ОВППС и полицейското и съдебното сътрудничество по наказателно-правни въпроси (наричано по-нататък ПСС), така че Общността винаги би могла да предприеме действия за постигане на целите на тези политики. Подобен извод би лишил много разпоредби на Договора за Европейския съюз от приложното им поле и не би бил в съответствие с въвеждането на специфични за ОВППС инструменти (общи стратегии, общи действия, общи позиции) и на ПСС (обща позиция, решения, рамкови решения).

157. Следователно трябва да се заключи, че член 308 ЕО, не повече отколкото член 60 ЕО или член 301 ЕО, взети самостоятелно, не съставлява сам по себе си достатъчна правна основа за оспорвания регламент.

158. Въпреки, че както в съображенията от оспорвания регламент, така и в своите пледоарии, Съветът твърди, че член 308 ЕО, заедно с членове 60 ЕО и 301 ЕО, му предоставя правомощия да приеме регламент на Общността във връзка с борбата срещу финансирането на международния тероризъм, провеждана от Съюза и нейните държави-членки на основание ОВППС и за налагане, за тази цел, на икономически и финансови санкции спрямо физически лица, без да се установява каквато и да е връзка с територията или управляващия режим на една трета държава. Тези съображения трябва да се приемат.

159. В обстоятелствата трябва да се вземе предвид проблема, изрично установен по време на ревизията от Маастрихт, между действията на Общността за налагане на икономически санкции на основание членове 60 ЕО и 301 ЕО и целите на Договора за Европейския съюз в сферата на външните отношения.

160. Трябва да се поддържа, че членове 60 ЕО и 301 ЕО са твърде специални разпоредби от Договора за ЕО, поради това, че те изрично предвиждат ситуации, при които може да се окажат необходими действия от Общността, за постигането не на някоя от целите на Общността, както са определени от Договора за ЕО, а по-скоро на някоя от целите, които изрично са предоставени на Съюза от член 2 от Договора за Европейския съюз, *viz.*, изпълнението на общата външна политика и политика на сигурност.

161. На основание членове 60 ЕО и 301 ЕО действията на Общността следователно в действителност са действия на Съюза, чието изпълнение се основава на стълба на Общността, след като Съветът е приел обща позиция или общо действие на основание ОВППС.

162. В съответствие с член 3 ЕО, Съюзът трябва да се обслужва от единна институционална рамка, която да гарантира съгласуваността и приемствеността на дейностите, извършени за постигане на неговите цели при съблюдаване и допълване на достиженията на правото на Общността. Съюзът по-специално трябва да гарантира съгласуваността на своите външни дейности като цяло в контекста на своите външни отношения, сигурността, икономическата политика и политиката за развитие. Съветът и Комисията трябва да отговарят за гарантирането на подобно съгласуване и трябва да си сътрудничат за тази цел. Те трябва да гарантират изпълнението на тези политики, всяка от тях в съответствие със своите съответни правомощия.

163. Сега, точно както предвидените от Договора за ЕО правомощия могат да се окажат недостатъчни, за да позволят на институциите да действат за постигане, при функционирането на общия пазар, на някоя от целите на Общността, така и правомощията за налагане на икономически и финансови санкции, предвидени от членове 60 ЕО и 301 ЕО, именно прекъсването или ограничаването на икономически отношения с една или повече трети държави, особено по отношение на движенията на капитали и плащания, могат да се окажат недостатъчни, за да позволят на институциите да постигнат целта на ОВППС, на основание Договора за Европейския

съюз, с оглед на която тези разпоредби са били специфично въведени в Договора за ЕО.

164. Следователно съществуват добри основания, за да се приеме, че в специфичния контекст, предвиден от членове 60 ЕО и 301 ЕО, прибягването до допълнителната правна основа на член 308 ЕО се оправдава с изискването за съгласуване, предвидено в член 3 от Договора за Европейския съюз, когато тези разпоредби не предоставят на институциите на Общността необходимите правомощия в сферата на икономическите и финансови санкции, да действат за целите на постигането на преследваната от Съюза и нейните държави-членки цел в съответствие с ОВППС.

165. Така, възможно е една обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с ОВППС да изискват от Общността мерки за икономически и финансови санкции, надхвърлящи тези, които са изрично предвидени от членове 60 ЕО и 301 ЕО, които се изразяват в прекъсването или ограничаването на икономически отношения с една или повече трети държави, особено по отношение на движенията на капитали и плащания.

166. При подобно положение прибягването до кумулативната правна основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО прави възможно постигането, в сферата на икономическите и финансовите санкции, на целта, преследвана в съответствие с ОВППС от Съюза и нейните държави-членки, както тя се изразява в една обща позиция или съвместно действие, независимо от липсата на някакво изрично предоставяне на Общността на правомощия да налага икономически и финансови санкции спрямо физически лица или образувания без достатъчна връзка с определена трета държава.

167. В конкретния случай, борбата срещу международния тероризъм и неговото финансиране безспорно е една от целите на Съюза в съответствие с ОВППС, както те са определени в член 11 ЕО, дори когато тя не се прилага конкретно спрямо трети държави или техните ръководители.

168. Освен това, безспорно Обща позиция 2002/402 е била приета от Съвета с единодушие във връзка с тази борба и безспорно тя предписва налагането от Общността на икономически и финансови санкции по отношение на физически лица за които съществуват подозрения, че допринасят за финансирането на тероризма, когато не е била установена каквато и да е връзка с територията или управляващия режим на една трета държава.

169. В този контекст, позоваването на член 308 ЕО, за да се допълнят правомощията за налагане на икономически и финансови санкции, предоставени на Общността от членове 60 ЕО и 301 ЕО, е оправдано от съображението, че при настоящото световно положение, държавите вече не могат да се разглеждат като единственият източник на заплахи за международния мир и сигурност. Подобно на международната общност, Съюзът и неговия стълб на Общността не трябва да се възпрепятстват от възможността да се приспособят към тези нови заплахи чрез налагането на икономически и финансови санкции не само на трети държави, но също така и на свързани лица, групи, предприятия или образувания, които развиват

международна терористична дейност или по някакъв друг начин нанасят удар срещу международния мир и сигурност.

170. Следователно институциите и Обединеното кралство правилно поддържат, че Съветът е бил компетентен да приеме оспорвания регламент, който въвежда в действие икономическите и финансови санкции, предвидени от обща позиция 2002/402, въз основа съвместно на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО.

171. Следователно първата част от първото основание за отмяната трябва да се отхвърли.

Относно втората част

Доводи на страните

172. Във втората част от първото основание за отмяната ищците твърдят, че обхватът на предоставените на Комисията правомощия първо съобразно с член 10, параграф 1 от Регламент № 467/2001 и впоследствие съобразно с член 7, параграф 1 от оспорвания регламент е далеч по-широк, отколкото този на простото правомощие за изпълнение на Регламент на Съвета и че това следователно нарушава член 202 ЕО. Според становището им всъщност решението на Комисията да се прибави едно лице към списъка в приложение I към оспорвания регламент всъщност е равносилно на промяна на неговия член 2.

173. Съветът и Комисията поддържат, че делегирането на изпълнителни правомощия, предоставени в конкретния случай на Комисията, е в съответствие с член 202 ЕО.

Съображения на Съда

174. Втората част от първото основание е станала без значение като следствие от отмяната на Регламент № 467/2001 и неговата замяна с оспорвания регламент. В действителност вярно е, че ищците първоначално са били включени в приложение I към Регламент № 467/2001 с Регламент № 2199/2001 на Комисията, приет в съответствие с предоставеното от Съвета правомощие на основание член 10, параграф 1 от първия упоменат от тези регламенти, включването им в приложение I към оспорвания регламент сега се дължи на самия този регламент, както е приет от Съвета без каквито и да е допълнителни действия на Комисията.

175. Измененията, направени от Регламент № 866/2003 (точка 41 по-горе) са въпроси само от формално съставително естество, както признава г-н Yusuf (точка 63 по-горе), и следователно те трябва да се разглеждат като попадащи в обхвата на просто изпълнително правомощие, което е в съответствие с член 202 ЕО да бъде делегирано на Комисията.

176. Следователно втората част от основанията трябва да се отхвърли.

Относно третата част

Доводи на страните

177. В третата част на първото основание, ищите твърдят, че не е в компетенциите на Съвета да делегира на орган извън Общността – в конкретния случай, Комитета по санкциите – правомощие за вземане на решение в сферата на гражданските и икономически права на държавите-членки и техните граждани.

178. Обединеното кралство отвърща, че при дадените обстоятелства не е имало делегиране на правомощия на Общността на органите на Организацията на обединените нации. Точно обратното, институциите са действали единствено за целите на гарантиране от страна на държавите-членки на Общността на изпълнението на техните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации, който има предимство пред всяко друго задължение, в съответствие с член 103 от този устав.

Съображения на Съда

179. Решенията, които засягат ищите, са взети в настоящия случай от Комитета по санкциите под ръководството на Съвета за сигурност, като е използвана информация, събрана на негова отговорност. Освен това, разглежданите резолюции на Съвета за сигурност не съставляват упражняване на правомощия, делегирани от Общността, а упражняване от страна на Съвета за сигурност на собствените му правомощия в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации. Фактът, че институциите на Общността, след приемането на Обща позиция 2002/402, се считат за задължени да изпълнят тези решения и резолюции при упражняване на собствените си правомощия, в тази връзка е без значение.

180. Изглежда, че третата част от основанието се основава на лошо разбиране и съответно трябва да се отхвърли.

2. *Относно второто основание за отмяната, твърдящо нарушение на член 249 ЕО*

Доводи на страните

181. Ищите поддържат, че доколкото оспорваният регламент накърнява пряко правата на физически лица и предписва налагането на индивидуални санкции, той няма общо приложение и следователно противоречи на член 249 ЕО. Той противоречи на условието за общо приложение, предвидено от тази разпоредба, отделните случаи да се уреждат, както в конкретния случай, чрез регламент. Това условие произтича от общия принцип за равнопоставеност пред закона и е съществено предварително условие, ако правото на Общността не трябва да нарушава конституционните закони на държавите-членки или общите принципи във връзка с правата на човека и основните свободи. Те твърдят, че подобен начин на действие, който се изразява в установяването на законова разпоредба чрез списък, също така противоречи на принципите за законосъобразност и правна сигурност.

182. В своята реплика ищите подчертават, че упоменатите от оспорвания регламент физически лица и образувания не попадат в кръга от лица, които са абстрактно определени, а по-скоро отговарят поименно на лицата от списъка на Комитета по санкциите. Съща така не съществува обективно определено положение,

описано от общо формулирани условия, които биха могли да обяснят защо имената на ищците се съдържат именно в приложение I към оспорвания регламент. При тези обстоятелства оспорваният регламент не може да се разбира като съставляващ именно регламент, а по-скоро като набор от индивидуални решения, по смисъла на съединени дела 41/70-44/70 *International Fruit* и други/Комисия 13 май 1971 г., *Recueil*, стр. 411.

183. Институциите и Обединеното кралство твърдят, че оспорваният регламент в действителност има общо приложение.

Съображения на Съда

184. В съответствие с втория параграф от член 249 ЕО, регламентът има общо приложение и се прилага пряко във всички държави-членки, докато решението е задължително само за онези, до които е адресирано.

185. В съответствие с установената съдебна практика критерият за разграничаване между регламента и решението трябва да се търси в общото приложение или не на разглежданата мярка. Съществените характеристики на дадено решение произтичат от ограничаването на лицата, спрямо които то е адресирано, докато регламента, който по същество е от законодателно естество, е приложим спрямо обективно определени ситуации и обхваща правни последици за категории лица, разглеждани общо и абстрактно. Освен това законодателното естество на една мярка не се оспорва от факта, че е възможно да се определи с по-голяма или по-малка точност броя или дори самоличността на лицата, спрямо които се прилага във всеки определен момент, доколкото е установено, че подобно приложение се поражда по силата на обективно правно или фактическо положение, определено от разглежданата мярка във връзка с нейната цел (вж. Решения по съединени дела 19/62-22/62 *Fédération nationale de la Boucherie*/Съвета от 14 декември 1962 г., *Recueil*, стр. 491, точка 2; дело 6/68 *Zuckerfabrik Watenstedt*/Съвета от 11 юли 1968 г., *Recueil*, стр. 409, на стр. 415; дело 242/81 *Roquette Frères*/Съвета от 30 септември 1982 г., *Recueil*, стр. 3213, точки 6 и 7; дело C-298/89 *Gibraltar*/Съвета от 29 юни 1993 г., *Recueil*, стр. I-3605, точка 17; дело C-41/99 *P Sadam Zuccherifici* и другите/Съвета от 31 май 2001 г., *Recueil*, стр. I-4239, точка 24, и Определение по дело C-87/95 *P CNRAAP*/Съвета от 24 април 1996 г., *Recueil*, стр. I-2003, точка 33, и дело T-45/02 *DOW AgroSciences*/Парламента и Съвета от 6 май 2003 г., *Recueil*, стр. II-1973, точка 31).

186. В обстоятелствата по делото оспорваният регламент безспорно има общо приложение, тъй като той забранява на всеки да предоставя финансови средства или икономически ресурси на определени лица. Фактът, че тези лица изрично са упоменати поименно в приложение I към регламента, така че изглежда, че те са пряко и лично засегнати от него, по смисъла на четвъртия параграф от член 230 ЕО, по никакъв начин не засяга общото естество на тази забрана, която се прилага *erga omnes*, както се изяснява по-специално от член 11, по силата на който оспорваният регламент се прилага:

– в рамките на територията на Общността, включително нейното въздушно пространство,

- на борда на всяко въздухоплавателно средство или всеки кораб под юрисдикцията на държава-членка,
- спрямо всяко лице, където и да се намира то, което е гражданин на държава-членка,
- спрямо всяко юридическо лице, група или образувание, което е учредено или създадено в съответствие с правото на държава-членка,
- спрямо всяко юридическо лице, група или образувание, които извършват бизнес в рамките на Общността.

187. Всъщност, аргументацията на ищите произтича от объркване по отношение на понятието за адресата на даден акт с понятието за предмета на този акт. Член 249 ЕО предвижда само първото от тези две понятия, тъй като той предвижда, че регламентът има общо приложение, докато решението е задължително само за тези, до които е адресирано. Обратно, предметът на един акт е без значение като критерий за неговата класификация като регламент или решение.

188. Така, акт, чийто предмет е замразяването на финансовите средства на лицата, извършващи терористични актове, разглеждани като обща и абстрактна категория, би бил решение, ако лицата, до които той е адресиран, са едно или няколко изрично поименно упоменати лица. От друга страна, акт, чийто предмет е замразяването на финансовите средства на едно или повече изрично поименно упоменати лица всъщност е регламент, ако той е адресиран общо и абстрактно спрямо всички лица, които биха реално държали въпросните финансови средства. Именно подобно е положението в настоящото дело.

189. Следователно второто основание трябва да се отхвърли.

3. *Относно третото основание за отмяната, твърдящо нарушение на основните права на ищите*”

Доводи на страните

190. Ищите, като се позовават както член 6, параграф 2 от Договора за Европейския съюз, така и съдебната практика на Съда (Решения по дело 29/69 Stauder от 12 ноември 1969 г., Recueil, стр. 419; дело 11/70 Internationale Handelsgesellschaft от 17 декември 1970 г., Recueil, стр. 1125 и дело 4/73 Nold/Комисия 14 май 1974 г., Recueil, стр. 491, точка 13), поддържат, че оспорваният регламент нарушава техните основни права, по-специално тяхното право да използват собствеността си и правото на справедлив процес, както се гарантира от член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък ЕКПЧ), доколкото този регламент им налага както граждански, така и наказателни санкции, независимо че те не са били първоначално изслушани или не им е била предоставена възможността да се защитят, нито пък този акт е подлежал на какъвто и да е съдебен контрол.

191. По отношение по-специално на твърдяното нарушение на правото на справедлив процес, ищите подчертават, че не им е било съобщено какви санкции са

им били наложени, че използваните срещу тях доказателства и факти не са им били съобщени и че те не са имали възможност да дадат обяснения (Решения по дело 17/74 Transocean Marine Paint/Комисия от 23 октомври 1974 г., Recueil, стр. 1063; съединени дела 100/80-103/80 Musique Diffusion française и другите/Комисия от 7 юни 1983 г., Recueil, стр. 1825, точка 14; дело 40/85 Белгия /Комисия от 10 юли 1986 г., Recueil, стр. 2321, и дело C-49/88 Al-Jubail Fertilizer и другите/Съвета от 27 юни 1991 г., Recueil, стр. I-3187). Единственото основание за включване на техните имена в списъка в приложение I към оспорвания регламент е фактът, че те са били включени в изготвения от Комитета по санкциите списък въз основа на информация, предоставена от държавите и международни или регионални организации. Нито Съветът, нито Комисията са разгледали основанията, поради които този комитет е включил ищците в този списък. Източникът на информацията, получена от този комитет е особено неясен и не се упоменават съображенията, поради които определени физически лица са били включени в списъка, без преди това да бъдат изслушани. Цялата процедура, водеща до прибавянето на ищците към списъка в приложение I към оспорвания регламент така е подпечатана с печата на секретността. Подобно нарушение на техните права не може да се поправи след събитието (Решение по дело C-51/92 P Hercules Chemicals /Комисия от 8 юли 1999 г., Recueil, стр. I-4235).

192. По отношение по-специално на твърдяното нарушение на правото на съдебен контрол, ищците отбелязват, че Решението по дело C-424/99 Комисия/Австрия от 27 ноември 2001 г., Recueil, стр. I-9285, точка 45, Съдът на Европейските общности поддържа, че в съответствие с постоянната съдебна практика изискването за подобен контрол отразява общия принцип на правото на Общността, произтичащ от общите за държавите-членки конституционни традиции и които са въплътени в членове 6 и 13 на ЕКПЧ. Това право предполага наличието на ефективно правно производство пред съдебен орган, който отговаря на определени условия като независимост и безпристрастност.

193. Те твърдят, че в това дело нито Комисията, нито Съветът са изпълнили тези условия.

194. Същото е вярно за Съвета за сигурност и неговия Комитет по санкциите, които са политически органи, пред които имат правото да се явяват само държави. В настоящото дело Комитетът по санкциите е уведомил правителството на Швеция, че не е било възможно да се извърши задълбочено разглеждане на искането на ищците техните имена да бъдат отстранени от съставения от този комитет списък. Искането, обаче, е било съобщено на 15-те члена на Комитета по санкциите като предложение за решение. Само трима члена на комитета, именно Съединените американски щати, Обединеното кралство и Русия са се противопоставили на искането. Обаче, поради правилото за единодушие, което ръководи дейността на Комитета по санкциите, имената на ищците са били оставени в разглеждания списък.

195. По отношение на контрола, осъществен от Първоинстанционния съд по настоящия иск, ищците възразяват, че иск за отмяна, който се отнася само до законосъобразността на оспорвания регламент като такава, не позволява задълбочено разглеждане на законосъобразността на санкциите с оглед на основните права, за които се предполага, че са нарушени. Освен това, предвид на използваната законодателна техника, която се изразява в изготвянето на списъци на лица и

образувания, обхванати от тези санкции, подобно задълбочено разглеждане би било безсмислено, тъй като то би било ограничено до това да се установи дали имената в тези списъци съответстват на тези от списъците на Комитета по санкциите.

196. При все това ищите посочват различни грешки или нередности, които опорочават оспорвания регламент. Така, образуванието „Barakaat International, Hallbybacken 15, 70 Spånga, Швеция”, упоменато в приложение I към този регламент, в заглавието „Юридически лица, групи и образувания”, е същото образувание като ищеца Al Barakaat, упоменат в същия раздел. Ищите обясняват, че Al Barakaat е прехвърлило своето основно седалище. Освен това упоменатият адрес е неточен.

197. Подобно, образуванието „Somali Network AB, Hallbybacken 15, 70 Spånga, Швеция”, упоменато в същия раздел на приложение I към оспорвания регламент, което преди това е притежавано от трима от първоначалните ищци, господата Aden, Ali и Yusuf, чиято дейност се е изразявала в продажбата на телефонни карти, преустановява своята търговска дейност в края на 2000 година и е било прехвърлено през лятото на 2001 г., като наименованието на това дружество е било сменено на „Trä & Inredningsmontage I Kärrtorp” на 4 октомври 2001 г. Новите акционери нямат нищо общо с ищите и изглежда, че извършват дейност в сектора на строителството. Комитетът по санкциите при все това е включил това образувание в своя списък на 9 ноември 2001 г., ясно е, че неговата документация е била разпокъсана и че не е имало проверки за всеки отделен случай.

198. Ищите добавят, че по собствена инициатива Al Barakaat е предоставило своите счетоводни книги на шведския полицейски отдел, отговарящ за борбата срещу тероризма, наричан по-нататък SÄPO. След анализ SÄPO е върнал документите на ищите, като ги е уведомил, че те са редовни, което показва, че наложените спрямо Al Barakaat санкции са били неоправдани.

199. За да представи доказателства, първият ищец, г-н Yusuf, е поискал да бъде изслушан от Съда. Той е поискал също така да бъде изслушан със Jeremy Greenstock, председател на Комитета по санкциите по времето, когато са били приети санкциите срещу него.

200. В своята реплика, освен това, ищите оспорват довода, че Съветът е бил длъжен да изпълни санкциите, решени от Съвета за сигурност, поради това че те са задължителни за държавите-членки на Общността по силата на Устава на Организацията на обединените нации.

201. Според ищите, не съществува абсолютно задължение в съответствие с член 25 от Устава на Организацията на обединените нации и че член 103 от този устав не е задължителен, освен в международното публично право и че във всеки случай не означава, че членовете на Организацията на обединените нации не трябва да съблюдават собствените си закони.

202. Те твърдят, че резолюциите на Съвета за сигурност не са пряко приложими в държавите-членки на Организацията на обединените нации, а трябва да бъдат преобразувани в тяхното вътрешно право, в съответствие с техните конституционни разпоредби и основните принципи на правото. Ако тези разпоредби възпрепятстват

подобно преобразуване, те трябва да бъдат изменени, за да направят възможно преобразуването.

203. Така, в Швеция, един проектозакон, предназначен да въведе в действие Резолюция на Съвета за сигурност 1373 (2001) от 28 септември 2001 г., която предвижда *inter alia* замразяването на активите на лица и образувания, които извършват или се опитват да извършат терористични актове или участват в или подпомагат извършването на терористични актове, е оттеглен от правителството, след като Lagrådet (законодателният съвет) е отбелязал, че всяко решение за замразяване на активи трябва да се вземе от прокуратурата и трябва да подлежи на съдебен контрол.

204. Освен това, ищите поддържат, че е ясно от член 24, параграф 2 от Устава на Организацията на обединените нации, че Съветът за сигурност трябва винаги да действа в съответствие с целите и принципите на Организацията на обединените нации. Едно условие, поставено спрямо задължението на членовете на Организацията на обединените нации в съответствие с член 25 от Устава е, че правомощията на Съвета за сигурност да приема задължителни решения се извлича от другите разпоредби на този устав. Тъй като Уставът на Организацията на обединените нации е адресиран само до държавите и не създава нито права, нито задължения за физическите лица, може да се постави въпроса дали държавите-членки на Организацията на обединените нации са обвързани от решенията на Съвета за сигурност за налагане на санкции срещу Осама бен Ладен и свързаните с него лица. Дори би могло също така да се пита дали тези решения не противоречат на изричната цел на Организацията на обединените нации, която е да се насърчава зачитането на правата на човека и на основните свободи в съответствие с член 1, параграф 3 от Устава на Организацията на обединените нации.

205. Съветът основно поддържа, че обстоятелствата, при които е приет оспорваният регламент, изключват всякакво незаконосъобразно поведение от негова страна.

206. В тази връзка, Съветът и Комисията, като упоменават по-специално членове 24, параграф 1, 25, 41, 48 и 103 от Устава на Организацията на обединените нации, твърдят, първо, че Общността, както и държавите-членки на Организацията на обединените нации, е длъжна съобразно с международното право да въведе в действие, в своите области на компетентност, резолюциите на Съвета за сигурност, особено тези, приети на основание глава VII на Устава на Организацията на обединените нации; второ, че правомощията на институциите на Общността в тази област са ограничени и че те не разполагат с никакво право на самостоятелна преценка; трето, че следователно те не могат да променят съдържанието на тези резолюции или да създават механизми, които да могат да породят някакво изменение в тяхното съдържание и, четвърто, че всяко друго международно споразумение или правило от вътрешното право, които биха могли да възпрепятстват подобно изпълнение, трябва да бъдат пренебрегнати.

207. Съветът и Комисията също така отбелязват, че Съветът за сигурност, като действа от името на членовете на Организацията на обединените нации, осъществява главната отговорност за поддържането на международния мир и сигурност. Те твърдят, че приетите от Съвета за сигурност резолюции на основание глава VII на

Устава са универсално приложими и са изцяло обвързващи без никакви резерви за членовете на Организацията на обединените нации, които трябва да признаят, че тези резолюции имат предимство пред всяко друго международно задължение. По този начин член 103 от Устава на Организацията на обединените нации прави възможно незачитането на всяка друга разпоредба на международното право, независимо от това дали обичайно правна или предвидена в договор, за да се приложат резолюциите на Съвета за сигурност, като така създава „ефект на законност“.

208. Също така, според институциите, националното право не може да възпрепятства изпълнението на мерките, приети съобразно с Устава на Организацията на обединените нации. Ако член на Организацията на обединените нации можеше да измени съдържанието на Резолюциите на Съвета за сигурност, не би могло да се запази еднообразното им приложение, което е съществено за тяхната ефективност.

209. Комисията допълва, че в съответствие с член 27 от Виенската конвенция за правото на договорите, сключена във Виена на 23 май 1969 г., държавата не може да се позовава на разпоредби от вътрешното си право като оправдание за неизпълнението на договорно задължение. Ако една разпоредба от националното право не е в съответствие с задължение на основание международното право, засегнатата държава трябва да тълкува тази разпоредба в духа на договора или да измени своето национално законодателство, за да я приведе в съответствие със задължението на основание международното право.

210. Независимо че самата Общност не е член на Организацията на обединените нации, от нея се изисква да действа, в областите на нейната компетентност, по такъв начин, че да изпълни задълженията, наложени спрямо нейните държави-членки като следствие от тяхната принадлежност към Организацията на обединените нации. По този въпрос Комисията отбелязва, че правомощията на Общността трябва да се осъществяват в съответствие с международното право (Решения по дело C-286/90 Poulsen и Diva Navigation от 24 ноември 1992 г., Recueil, стр. I-6019, точка 9; и дело C-162/96 Racke от 16 юни 1998 г., Recueil, стр. I-3655, точка 45). Съветът и Комисията също така цитират дело Dorsch Consult/Съвета и Комисия, упоменато в точка 82 по-горе. Независимо че това решение се отнася до налагането на търговско ембарго, мярка на общата търговска политика, попадаща в съответствие с член 133 ЕО в обхвата на изключителните компетенции на Общността, Съветът и Комисията смятат, че установения в това решение принцип също така се прилага спрямо ограничения спрямо движението на капитали и плащания, приети, както в настоящото дело, съобразно с членове 60 ЕО и 301 ЕО, предвид на развитието на правомощията на Общността в сферата на санкциите срещу трети държави.

211. Съветът прави това предложение общо, като твърди, че когато Общността действа в изпълнение на задължения, наложени спрямо нейните държави-членки като следствие от тяхната принадлежност към Организацията на обединените нации, или защото те са Ж прехвърлили необходимите правомощия или защото те считат това за политически уместно, Общността трябва да се разглежда поради практически съображения като намираща се в същото положение като членовете на Организацията на обединените нации, предвид на член 48, параграф 2 от Устава на Организацията на обединените нации.

212. Следователно, според Съветът когато Общността взема мерки за целите, отразяващи желанието на нейните държави-членки да изпълни техните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации, тя неизбежно се ползва от закрилата, предоставена от Устава и по-специално „ефекта на законност”.

213. Съветът изтъква, освен това, че когато Общността действа в този контекст, нейните правомощия са обвързани от решенията на общата външна политика и политиката за сигурност за въвеждане в действие на резолюциите на Съвета за сигурност, по-специално тези, взети в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации, които трябва да се въведат в правния ред на Общността.

214. В конкретния случай оспорваният регламент е бил приет с оглед на изпълнението в правния ред на Общността на резолюции на Съвета за сигурност 1267 (1999), 1333 (2000) и 1390 (2002) чрез автоматичното транспониране на всеки списък с лица или образувания, съставен от Комитета по санкциите в съответствие с приложимите процедури, без да бъде упражнено каквото и да е самостоятелно право на преценка, както ясно се вижда както от преамбюла към оспорвания регламент, така и от неговия член 7, параграф 1.

215. Според становището на Съвета и Комисията подобни обстоятелства *a priori* изключват всяка незаконосъобразност от страна на институциите. След като Общността е решила да действа по силата на Обща позиция 2002/402, тя повече не може, без да наруши собствените си международни задължения, международните задължения на нейните държави-членки и задължението за сътрудничество между държавите-членки и Общността, предвидено в член 10 ЕО, да изключва определени лица от списъка или предварително да ги уведомява или, ако не стори това, да предвижда финансови средствата, посредством които да започне, при което да стане възможна проверка на това дали разглежданите мерките са били оправдани.

216. Същото ще важи, според Съвета, дори ако оспорваният регламент се разглеждаше като нарушаващ основни права на ищците. Съветът твърди, че „ефектът на законност” се прилага също така по отношение на основни права, които, както се предвижда от международните правни документи, могат временно да бъдат суспендирани по време на неотложни ситуации.

217. Тъй като ищците в своята реплика са оспорили това дали въпросните резолюции на Съвета за сигурност са в съответствие с член 1, параграф 3 от Устава на Организацията на обединените нации, Съветът отговаря, че съществуват основания, за да се подозира, че в съответствие със специалните правомощия, които му се предоставят от глава VII на Устава, Съветът за сигурност е претеглил основните права на жертвите на санкциите срещу тези на жертвите от тероризма, по-специално правото на последните на живот.

218. Освен това, Съветът и Комисията заемат становище, че няма връзка между настоящия случай дело и доводите на ищците относно законодателния процес, чрез който Резолюция на Съвета за сигурност 1373 (2001) е била въведена в действие в Швеция, чийто контекст радикално се различава от този за изпълнение на Резолюция 1390 (2002). При въвеждането в действие на Резолюция 1373 (2001) държавите-членки и Общността всъщност са се ползвали от широко право на преценка.

219. Във всеки случай Съветът и Комисията са на мнение, че в настоящото дело юрисдикцията на Съда трябва да се ограничи до разглеждане на това дали институциите са извършили очевидна грешка при изпълнението на задълженията, установени от Резолюция на Съвета за сигурност 1390 (2002). Отвъд това ограничение всеки иск за юрисдикция, който би бил равносилен на непряк и селективен съдебен контрол на задължителните мерки, взети от Съвета за сигурност в изпълнение на неговата функция за поддържане на международния мир и сигурност, би подронил устоите на световния ред, установен през 1945 г., би причинил сериозно смущение на международните отношения на Общността и нейните държави-членки, би бил открит за оспорване с оглед на член 10 ЕО и би бил в несъответствие със задължението на Общността да съблюдава международното право, чиято част са резолюциите, приети от Съвета за сигурност в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации. Институциите и Обединеното кралство твърдят, че подобни мерки не могат да се оспорват на национално равнище или на равнище на Общността, а само пред Съвета за сигурност, чрез правителството на държавата, чиито граждани са ищите или на чиято територия те пребивават (точка 40 от Определение по дело „Invest” Import und Export и Invest Commerce /Комисия, цитирано в точка 85 по-горе).

220. Като техен вторичен довод, ако Съдът вземе решение да продължи с цялостно разглеждане по съществуващото на различните доводи, упоменати от ищите, Съветът и Комисията твърдят, че оспорваният регламент не нарушава основни права или свободи, както се твърди.

221. Първо, мерките, приложени от оспорвания регламент, не нарушават правото на ищите на тяхната собственост, тъй като това право не се ползва от абсолютна защита и упражняването му може да подлежи на ограничения, оправдани от цели във връзка с обществения интерес.

222. Второ, оспорваният регламент също така не накърнява и правото на справедлив процес.

223. Трето, по отношение на правото на ефективни правни средства за защита, институциите и Обединеното кралство отбелязват, че ищите са били в положение да изложат своите становища на Съвета за сигурност и че те са могли да заведат този иск пред Първоинстанционния съд съобразно с член 230 ЕО, във връзка с който те биха могли да пледират, *inter alia*, че институциите на Общността не са имали компетентност да приемат оспорвания регламент и че намесата в техните права на собственост е била незаконосъобразна.

224. Според Съветът, спорът между страните не се отнася до действителното съществуване на правото на ефективни правни средства за защита, а до обхвата на съдебния контрол, който изглежда оправдан или уместен при обстоятелствата по делото.

225. В тази връзка, Съветът признава, че, когато Общността решава по собствена инициатива да вземе едностранни мерки за икономическа и финансова принуда, съдебният контрол трябва да обхваща разглеждането на свидетелствата срещу лицата, спрямо които са наложени санкциите. Обаче според Съветът и Обединеното

кралство, когато Общността действа без да упражнява някакво право на преценка, въз основа на решение, взето от органа, на който международната общност е предоставила значителни правомощия предвид на запазването на международния мир и сигурност, един цялостен съдебен контрол би породил опасност от подкопаване на системата на Организацията на обединените нации, установена през 1945 г., би могъл сериозно да увреди международните отношения на Общността и нейните държави-членки и би противоречал на задължението на Общността да съблюдава международното право. Съветът смята, че в конкретните обстоятелства контролът на съдебната власт на Общността не може да надвишава контрола, признат в държавите-членки що се отнася до преобразуването във вътрешния правен ред на решения, взети от органите на международната общност, която действа с цел запазване на международния мир и сигурност. В тази връзка Съветът отбелязва, че в няколко държави-членки актовете в изпълнение на резолюциите на Съвета за сигурност са наречени „актове на държавата” и те изцяло не са подчинени на юрисдикцията на съдилищата. В други държави-членки обхватът на съдебния контрол е твърде ограничен.

Съображения на Съда

Предварителни възражения

226. Съдът може надлежно да се произнесе по правното основание, твърдящо нарушение на основните права на ищите, само доколкото това попада в обхвата на неговия съдебен контрол и доколкото това може, ако се докаже, да доведе до отмяната на оспорвания регламент.

227. В конкретния случай институциите и Обединеното кралство поддържат, по същество, че никое от тези две условия не е изпълнено, тъй като задълженията, наложени спрямо Общността и нейните държави-членки от Устава на Организацията на обединените нации имат предимство пред всяко друго задължение от международното, общностното или вътрешното право. Разглеждането на доводите на тези страни така изглежда, че съставлява предварително условие за всеки от доводите на ищите.

228. Съдът смята за уместно да разгледа, на първо място, взаимоотношението между международния правен ред в съответствие с Организацията на обединените нации и вътрешния или правния ред на Общността, и също така доколко упражняването от Общността и нейните държави-членки на тяхното правомощия е обвързано от резолюциите на Съвета за сигурност, приети в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации.

229. Това разглеждане ефективно ще определи обхвата на контрола за законосъобразността, особено предвид на основните права, които Съдът ще извърши на второ място по отношение на актовете на Общността, които въвеждат в действие подобни резолюции.

230. Трето и последно, ако сметне, че това попада в обхвата на неговия съдебен контрол и че това би могло да доведе до отмяната на оспорвания регламент, Съдът ще се произнесе по отношение на твърдяното нарушение на основните права на ищите”.

Относно взаимоотношението между международния правен ред, основан на Организацията на обединените нации и вътрешния или правния ред на Общността

231. От гледна точка на международното право, задълженията на държавите-членки на Организацията на обединените нации в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации несъмнено имат предимство пред всяко друго задължение от вътрешното право или от международно договорно право включително, за онези сред тях, които са членове на Съвета на Европа, техните задължения в съответствие с ЕКПЧ и по отношение на тези, които също така са членове на Общността, техните задължения в съответствие с Договора за ЕО.

232. По отношение, първо, на взаимоотношението между Устава на Организацията на обединените нации и вътрешното право на държавите-членки на Организацията на обединените нации, това правило за примат се извлича от принципите на международния обичай. На основание член 27 от Виенската конвенция за правото на договорите, който консолидира тези принципи (и чийто член 5 предвижда, че тя се прилага спрямо „всеки договор, който е учредителен акт на една международна организация и спрямо всеки договор, приет в рамките на международна организация”), една страна не може да се позове на разпоредби на вътрешното си право като оправдание за неизпълнението на договор.

233. По отношение, второ, на взаимоотношението между Устава на Организацията на обединените нации и международното договорно право, това правило за примат изрично се установява в член 103 от Устава, който предвижда, че, „в) случай на противоречие между задълженията на членовете на Организацията на обединените нации в съответствие с настоящия устав и техните задължения в съответствие с всяко друго международно споразумение, техните задължения в съответствие с настоящия устав имат предимство”. В съответствие с член 30 от Виенската конвенция за правото на договорите, и противно на правилата, които обичайно се прилагат по отношение на последователно сключени договори, това правило важи по отношение на по-рано сключени договори, както и такива сключени след приемането на Устава на Организацията на обединените нации. Според Международния Съд на ООН, всички регионални, двустранни и дори многостранни споразумения, каквито страните могат да сключат, винаги трябва да се подчиняват на разпоредбите на член 103 от Устава на Организацията на обединените нации (решение на 26 ноември 1984 г., постановено по делото относно военните и паравоенните дейности в и срещу Никарагуа (дело Никарагуа/Съединените американски щати), ICJ Reports, 1984, стр. 392, точка 107).

234. Този примат обхваща решения, които се съдържат в резолюция на Съвета за сигурност, в съответствие с член 25 от Устава на Организацията на обединените нации, въз основа на който членовете на Организацията на обединените нации се съгласяват да приемат и да изпълняват решенията на Съвета за сигурност. Според Международния Съд на ООН, в съответствие с член 103 от Устава, задълженията на страните в тази връзка имат предимство пред техните задължения в съответствие с всяко друго международно споразумение (определение от 14 април 1992 г. (временни мерки), въпроси относно тълкуването и прилагането на Конвенцията от Монреал от 1971 г., произтичащи от въздушния инцидент край Локърби (дело Либийска арабска Джамахирия/Съединените американски щати), ICJ Reports, 1992, стр. 16, точка 42, и определение от 14 април 1992 г. (временни мерки), въпроси относно тълкуването и

прилагането на Конвенцията от Монреал от 1971 г., произтичащи от въздушния инцидент край Локърби (дело Либийска арабска Джамахирия/Обединеното кралство), ICJ Reports, 1992, стр. 113, точка 39).

235. По отношение по-специално на отношенията между задълженията на държавите-членки на Общността по силата на Устава на Организацията на обединените нации и техните задължения в съответствие с правото на Общността, може да се допълни, че в съответствие с първия параграф на член 307 ЕО, „Правата и задълженията, произтичащи от споразумения, сключени преди 1 януари 1958 г. или, за присъединяващите се държави, преди датата на тяхното присъединяване, между една или повече държави-членки, от една страна, и една или повече трети държави, от друга страна, не се засягат от разпоредбите на настоящия договор.”

236. Според постоянната съдебна практика на Съда на Европейските общности, целта на тази разпоредба е да изясни в съответствие с принципите на международното право, че приложението на Договора за ЕО не засяга задължението на въпросната държава-членка да зачита правата на трети държави на основание по-рано сключено споразумение и да изпълнява своите задължения в съответствие с него (Решения по дело C-324/93 Evans Medical и Macfarlan Smith от 28 март 1995 г., Recueil, стр. I-563, точка 27; дело 10/61 Комисия/Италия от 17 февруари 1962 г., Recueil, стр. 1; дело C-158/91 Levy от 2 август 1993 г., Recueil, стр. I-4287, и дело C-124/95 Centro-Com от 14 януари 1997 г., Recueil, стр. I-81, точка 56).

237. Сега, пет от шестте държави, които са подписали Договора за създаване на Европейската икономическа общност, подписан в Рим на 25 март 1957 г., вече са членували в Организацията на обединените нации към 1 януари 1958 г. Въпреки че е вярно, че Федерална република Германия не е била формално приета за член на Организацията на обединените нации до 18 септември 1973 г., нейното задължение да изпълнява своите задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации също така предшества датата 1 януари 1958 г., както става ясно от Заключителния акт от конференцията, проведена в Лондон от 28 септември до 3 октомври 1954 г. (известна като „конференцията на деветте сили”) и Парижките споразумения, подписани на 23 октомври 1954 г. Освен това, всички държави, които са се присъединили впоследствие към Общността, са били членове на Организацията на обединените нации преди присъединяването.

238. Освен това, член 224 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност (сега член 297 ЕО) е бил конкретно добавен към Договора, за да се спази описаното по-горе правило за примат. В съответствие с тази разпоредба, „държавите-членки се консултират взаимно с оглед на съвместното предприемане на действията, необходими за да се предотврати засягането на функционирането на общия пазар от мерките, които някоя държава-членка може да бъде принудена да предприеме ... в изпълнение на задължения, които тя е поела за целите на поддържането на мира и международната сигурност”.

239. Така, резолюциите, приети от Съвета за сигурност в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации са задължителни за всички държави-членки на Общността, които следователно, в това качество, трябва да вземат всички необходими мерки за гарантиране на изпълнението на тези резолюции (заключения на генерален адвокат Jacobs в Решението по дело C-84/95 Bosphorus от

30 юли 1996 г., Recueil, стр. I-3953 и I-3956, точка 2, и дело C-177/95 *Ebony Maritime* и *Loten Navigation* от 27 февруари 1997 г., Recueil, стр. I-1111 и I-1115, точка 27).

240. Също така от упоменатото по-горе следва, че съобразно както с правилата на общото международно право, така и със специфичните разпоредби на Договора, държавите-членки могат, а в действителност са длъжни, да оставят без приложение всяка разпоредба на правото на Общността, независимо от това дали е разпоредба от първичното право или общ принцип на това право, която възпрепятства надлежното изпълнение на техните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации.

241. Така, по дело *Centro-Com*, цитирано в точка 236 по-горе, Съдът на Европейските общности изрично поддържа, че националните мерки, които противоречат на член 113 от Договора за ЕО, могат да бъдат оправдани в съответствие с член 234 от Договора за ЕО (сега, след изменението, член 307 ЕО), ако те се били необходими, за да се гарантира изпълнението от страна на въпросната държава-членка на нейните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации и с резолюция на Съвета за сигурност.

242. Обаче, следва от съдебната практика (точка 74 от дело *Dorsch Consult* срещу Съвета и Комисията, цитирано в точка 82 по-горе), че за разлика от нейните държави-членки Общността като такава не е пряко обвързана от Устава на Организацията на обединените нации и че от нея следователно не се изиска, като задължение на общото международно публично право, да приема и изпълнява решенията на Съвета за сигурност в съответствие с член 25 от този устав. Съображението е, че Общността не е член на Организацията на обединените нации или че също така не е адресат на резолюциите на Съвета за сигурност, или че не е правоприемник на правата и задължения на държавите-членки за целите на международното публично право.

243. Освен това, трябва да се приема, че Общността е обвързана от задълженията в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации също както и нейните държави-членки, по силата на Договора за нейното създаване.

244. В тази връзка, не се оспорва, че по времето, когато те са сключили Договора за създаване на Европейската икономическа общност, държавите-членки са били обвързани от техните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации.

245. Като сключват договор помежду си те не биха могли да прехвърлят на Общността повече правомощия, отколкото те притежават, или да се оттеглят от своите задължения спрямо трети държави в съответствие с този устав (вж., по-специално, съединени дела 21/72 до 24/72 *International Fruit Company* и др. („наричана по-нататък дело *International Fruit*”) (1972) Recueil, стр. 1219, точка 11).

246. Обратното, тяхното желание да изпълнят своите задължения в съответствие с този устав следва от самите разпоредби на Договора за създаване на Европейската икономическа общност и става ясно по-специално от член 224 и първия параграф от член 234 (вж., по-специално, дело *International Fruit*, точки 12 и 13, и заключението на генерален адвокат Маугас по тези дела, Recueil, стр. 1231, на страница 1237).

247. Въпреки че втората разпоредба упоменава само задълженията на държавите-членки, тя налага задължение спрямо частта от институциите на Общността да не възпрепятстват изпълнението на задълженията на държавите-членки, които произтичат от този устав (Решение по дело 812/79 *Virgoa* от 14 октомври 1980 г., *Recueil*, стр. 2787, точка 9).

248. Също така трябва да се отбележи, че доколкото правомощията, които са необходими за изпълнението на задълженията на държавите-членки в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации, са били прехвърлени на Общността, държавите-членки са се ангажирали съобразно с международното публично право да гарантират, че самата Общност следва да упражнява тези правомощия за тази цел.

249. В този контекст трябва да се има предвид, първо, че в съответствие с член 48, параграф 2 от Устава на Организацията на обединените нации, решенията на Съвета за сигурност „се изпълняват от членовете на Организацията на обединените нации пряко, а така също и чрез действията им в съответните международни организации, в които те членуват” и, второ, че в съответствие със съдебната практика (точка 9 от дело *Poulsen и Diva Navigation*, цитирано в точка 210 по-горе и точка 45 от дело *Racke*, цитирано в точка 210 по-горе, както и Решение по дело 41/74 *Van Duyn* от 4 декември 1974 г., *Recueil*, стр. 1337, точка 22), Общността трябва да зачита международното право при упражняване на своите правомощия и, следователно правото на Общността трябва да се тълкува, а обхватът му да се ограничи, с оглед на съответните правила на международното право.

250. С предоставянето на тези правомощия на Общността държавите-членки са демонстрирали тяхната воля да я обвържат с поетите от тях задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации (вж., по-специално, точка 15 от дело *International Fruit*).

251. След влизането в сила на Договора за създаване на Европейската икономическа общност, трансферът на правомощия, който се е появил в отношенията между държавите-членки и Общността е бил поставен в конкретна форма по различни начини в рамката на изпълнението на техните задължения в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации (вж., по-специално, точка 16 от дело *International Fruit*).

252. Така по-специално член 228а от Договора за ЕО (сега член 301 ЕО) е бил прибавен към Договора от Договора за Европейския съюз, за да предвиди конкретна основа за икономическите санкции, които Общността, която единствено разполага с изключителна компетентност в сферата на общата търговска политика, би могла да има нужда да налага по отношение на трети държави поради политически причини, определени от нейните държави-членки във връзка с ОВППС, най-често съобразно с резолюция на Съвета за сигурност, изискваща приемането на подобни санкции.

253. Следователно изглежда, че доколкото в съответствие с Договора за ЕО Общността е поела правомощия, които преди това са упражнявали държавите-членки, в сферата, регулирана от Устава на Организацията на обединените нации, разпоредбите на този устав имат за действие да обвържат Общността (вж., по-специално, по въпроса дали Общността е обвързана от Общото споразумение за митата и търговията (ГАТТ) от 1947 г., точка 18 от дело *International Fruit*; вж. също

така, че в него се признава, че Общността упражнява ограничени правомощия, когато въвежда в действие търговско ембарго, наложено с резолюция на Съвета за сигурност, точка 74 от дело *Dorsch Consult* срещу Съвета и Комисията, цитирано в точка 82 по-горе).

254. Следвайки тази логика, трябва да се поддържа, първо, че Общността не може да нарушава задълженията, наложени спрямо нейните държави-членки от Устава на Организацията на обединените нации или да възпрепятства тяхното изпълнение и, второ, че при упражняване на своите правомощия тя е обвързана, от самия Договор, с който тя се създава, да приеме всички необходими мерки, за да улеснява изпълнението на тези задължения от нейните държави-членки.

255. В конкретния случай, Съветът е установил в Обща позиция 2002/402, приета съобразно с разпоредбите на дял V от Договора за Европейския съюз, че са необходими действия от Общността в рамките на правомощията, предоставени Ж от Договора за ЕО, за да се въведат в действие определени ограничителни мерки срещу Осама бен Ладен, членове на мрежата Ал Кайда и талибаните и други свързани физически лица, групи, предприятия и образувания, в съответствие с резолюции на Съвета за сигурност 1267 (1999), 1333 (2000) и 1390 (2002).

256. Общността въвежда в действие тези мерки чрез приемането на оспорвания регламент. Както се поддържа в точка 170 по-горе, тя е компетентна да приеме този акт въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО.

257. Следователно трябва да се приеме, че представените от институциите доводи, както се обобщават в точка 206 по-горе, са валидни, под резервата на това, че от Общността се изисква да въведе в действие въпросните резолюции на Съвета за сигурност, в сферата на своите правомощия не на основание общото международното право, както биха поддържали тези страни, а по силата на самия Договор за ЕО.

258. Обаче, доводите на ищите, основани, от една страна, на автономността на правния ред на Общността *vis-à-vis* правен ред в съответствие с Организацията на обединените нации и, от друга страна, на необходимостта от транспониране на Резолюция на Съвета за сигурност във вътрешното право на държавите-членки, в съответствие с конституционните разпоредби и основните принципи на това право, трябва да се отхвърлят.

259. Доводът на ищите, твърдящ че разглежданите резолюции на Съвета за сигурност са несъвместими с разпоредбите на Устава на Организацията на обединените нации, сам по себе си не може да се отдели от техните доводи във връзка, първо, със съдебния контрол, който Първоинстанционният съд трябва да осъществи по отношение на актовете на Общността, въвеждащи в действие тези резолюции и, второ, във връзка с твърдяното нарушение на основните права на засегнатите лица. Следователно, той ще бъде разгледан заедно с тези други доводи.

Относно обхвата на контрола за законосъобразност, който Съдът трябва да извършва

260. Като предварителна точка, трябва да се има предвид, че Европейската общност се основава на върховенството на правото, доколкото нито нейните

държави-членки, нито нейните институции не могат да избегнат прегледа на въпроса дали техните актове са в съответствие с основната конституционна харта, Договора, който установява цялостна система от средства за правна защита и процедури, предназначени да подпомогнат Съдът на Европейските общности да контролира законосъобразността на актовете на институциите (Решения по дело 294/83 *Les Verts*/Парламента от 23 април 1986 г., *Recueil*, стр. 1339, точка 23; дело 314/85 *Foto-Frost* от 22 октомври 1987 г., *Recueil*, стр. 4199, точка 16; дело C-314/91 *Weber*/Парламента от 23 март 1993г., *Recueil*, стр. I-1093, точка 8; съединени дела T-222/99, T-327/99 и T-329/99 *Martinez* и другите/Парламента от 2 октомври 2001 г., *Recueil*, стр. II-2823, точка 48; (вж. също така становище 1/91 на Съда на Европейските общности от 14 декември 1991 г., *Recueil*, стр. I-6079, точка 21).

261. Както Съдът нееднократно поддържа (Решения по дело 222/84 *Johnston* от 15 май 1986 г., *Recueil*, стр. 1651, точка 18; дело C-97/91 *Oleificio Borelli* /Комисия от 3 декември 1992 г., *Recueil*, стр. I-6313, точка 14, дело C-1/99 *Kofisa Italia* от 11 януари 2001 г., *Recueil*, стр. I-207, точка 46; дело C-424/99 Комисия/Австрия от 2001г., *Recueil*, стр. I-9285, точка 45, и дело C-50/00 *P Unión de Pequeños Agricultores*/Съвета от 25 юли 2002 г., *Recueil*, стр. I-6677, точка 39), „съдебният контрол ... отразява общия принцип на правото, който е в основата на общите за държавите-членки конституционни традиции ... и който също така е предвиден в членове 6 и 13 от (ЕКПЧ)“.

262. В конкретния случай този принцип намира израз в правото, предоставено на ищците от четвъртия параграф от член 230 ЕО, да се отнесе законосъобразността на оспорвания регламент до Първоинстанционния съд, при условие че акта го засяга пряко и лично и да се позовава в подкрепа на своя иск на всеки довод, твърдящ липса на компетентност, нарушение на съществено процесуално изискване, нарушение на Договора за ЕО или на всяка друга правна норма относно неговото приложение, или злоупотреба с правомощия.

263. Въпросът, който се повдига в конкретния случай обаче е дали съществуват структурни ограничения, наложени от общото международното право или от Договора за ЕО относно съдебния контрол, който Първоинстанционният съд следва да осъществява по отношение на този регламент.

264. Трябва да се напомни, че оспорваният регламент, приет с оглед на Обща позиция 2002/402, съставлява изпълнението на равнище на Общността на задължението, вменено спрямо държавите-членки на Общността, в качеството им на членове на Организацията на обединените нации, да въведат в действие, при нужда чрез акт на Общността, санкциите срещу Осама бен Ладен, членовете на мрежата Ал Кайда и талибаните и други свързани физически лица, групи, предприятия и образувания, които са били взети и по-късно засилени чрез няколко резолюции на Съвета за сигурност, приети в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации. Съображенията към преамбюла на този регламент изрично препращат към Резолюции 1267 (1999), 1333 (2000) и 1390 (2002).

265. При това положение, както институциите правилно твърдят, те са действали на основание на ограничени правомощия, в следствие на което не са разполагали със самостоятелно право на преценка. По-специално те не са могли нито пряко да

изменят съдържанието на въпросните резолюции, нито да установят някакъв механизъм, който да доведе до подобно изменение.

266. Всякакъв контрол на вътрешната законосъобразност на оспорвания регламент, особено предвид на разпоредбите или общите принципи на правото на Общността относно защитата на основните права, следователно ще предполага, че Съдът трябва да разглежда, непряко, законосъобразността на тези резолюции. При това хипотетично положение, всъщност, произходът на твърдяната от ищеца незаконосъобразност трябва да се потърси не в приемането на оспорвания регламент, а в резолюциите на Съвета за сигурност, който е наложил санкциите (вж., по-специално, точка 74 от дело Dorsch Consult/Съвета и Комисия, цитирано в точка 82 по-горе).

267. По-специално, ако Съдът би следвало да отмени оспорвания регламент, както ищите твърдят, че следва, независимо че изглежда, че този регламент е наложен от международното право, поради това, че този акт нарушава техните основни права, които са защитени от правния ред на Общността, подобна отмяна непряко би означавала, че самите разглеждани резолюции на Съвета за сигурност нарушават тези основни права. С други думи ищите искат Съдът да постанови по подразбиране, че разглежданата разпоредба на международното право нарушава основните права на физическите лица, както са защитени от правния ред на Общността.

268. Институциите и Обединеното кралство искат Съдът принципно да отклони всякаква юрисдикция във връзка с предприемането на подобен непряк контрол на законосъобразността на тези резолюции, които като правила на международното право, които са задължителни за държавите-членки на Общността, са задължителни за Съда, също както и за всички институции на Общността. Тези страни заемат становището, по същество, че контролът на Съда трябва да се ограничи, от една страна, до определянето на това дали са спазени правилата относно формалните и процесуалните изисквания и юрисдикция, наложени в настоящото дело спрямо институциите на Общността и от друга страна, до определянето на това дали разглежданите мерки на Общността са били подходящи и съразмерни във връзка с резолюциите на Съвета за сигурност, които те въвеждат в действие.

269. Трябва да се признае, че подобно ограничаване на юрисдикцията е необходимо като следствие от упоменатите по-горе принципи, при разглеждането от страна на Съда на взаимоотношението между международния правен ред на основание Организацията на обединените нации и правния ред на Общността.

270. Както вече бе обяснено, разглежданите резолюции на Съвета за сигурност са били приети в съответствие с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации. При тези обстоятелства, определянето на това кое съставлява заплахата за международния мир и сигурност и мерките, необходими за тяхното поддържане или възстановяване, е единствено отговорност на Съвета за сигурност и като такава не попада под юрисдикцията на националните или властите на Общността и съдебни органи, под резервата само на неотменимото право на индивидуална или колективна защита, упомената в член 51 от Устава.

271. Когато, като действа съобразно с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации, Съветът за сигурност, чрез своя комитет по санкциите, решава, че финансовите средства на определени физически лица или образувания трябва да бъдат замразени, неговото решение е задължително спрямо членовете на Организацията на обединените нации, в съответствие с член 48 от Устава.

272. С оглед на заключенията, упоменати в точки 243 - 254 по-горе, твърдението, че Първоинстанционният съд притежава юрисдикция да контролира непряко законосъобразността на подобно решение в съответствие със стандарта за защита на основните права, както са признати от правния ред на Общността, на може да се оправдае нито въз основа на международното право, нито въз основа на правото на Общността.

273. Първо, подобна юрисдикция би била несъвместима с ангажиментите на държавите-членки в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации, особено членове 25, 48 и 103 от него, и също така с член 27 Виенската конвенция за правото на договорите.

274. Второ, подобна юрисдикция би била в противоречие с разпоредбите както на Договора за ЕО, особено членове 5 ЕО, 10 ЕО, 297 ЕО и с първия параграф на член 307 ЕО, така и на Договора за Европейския съюз, по-специално член 5 ЕО, в съответствие с който съдебните органи на Общността трябва да осъществява своите правомощия при условията и за постигане на целите, предвидени от разпоредбите от Договора за ЕО и Договора за Европейския съюз. Освен това, тя би била несъвместима с принципа, че правомощията на Общността и следователно тези на Първоинстанционния съд трябва да се осъществяват в съответствие с международното право (точка 9 от дело Poulsen и Diva Navigation, цитирано в точка 210 по-горе, и точка 45 от дело Rasche, цитирано в точка 210 по-горе).

275. Трябва да се допълни, по-специално по отношение на член 307 ЕО и член 103 от Устава на Организацията на обединените нации, че позоваването на нарушения или на основните права, както са защитени от правния ред на Общността или от принципите на този правен ред, не може да засегне действителността на една мярка на Съвета за сигурност или нейното действие на територията на Общността (вж. по аналогия, Решение на Cour Internationale Handelsgesellschaft, точка 190 по-горе, точка 3; от 8 октомври 1986 г., Keller, 234/85, Recueil, стр. 2897, точка 7, и от 17 октомври 1989 г., Dow Chemical Ibérica и др. /Комисия, по съединени дела 97/87-99/87, Recueil, стр. 3165, точка 38).

276. Следователно трябва да се приеме, че въпросните резолюции на Съвета за сигурност по принцип попадат извън приложното поле на съдебния контрол на Съда и че Съдът няма правомощие да оспорва, дори непряко, тяхната законосъобразност с оглед на правото на Общността. Обратното, Съдът е длъжен, доколкото е възможно, да тълкува и да прилага това право по начин, който да съответства на задълженията на държавите-членки в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации.

277. Освен това Съдът е оправомощен да проверява, непряко, законосъобразността на въпросните резолюции на Съвета за сигурност по отношение на *jus cogens*, схващано като част от норми с по-висок ранг на международното публично право,

които са задължителни за всички субекти на международното право, включително органите на Организацията на обединените нации, и от които не се допуска отклонение.

278. В тази връзка, трябва да се отбележи, че Виенската конвенция за правото на договорите, която консолидира обичайното международно право и чийто член 5 предвижда, че тя се прилага „спрямо всеки договор, който е устройствен акт на международна организация и спрямо всеки договор, приет в рамките на международна организация”, предвижда в член 53, че всеки договор е нищожен, ако противоречи на императивна норма на общото международно право (*jus cogens*), определена като „норма, която е приета и призната от международната общност на държавите като цяло, като норма, от която не се допуска отклонение и която може да бъде изменена само от последваща норма от общото международното право от същия вид”. Подобно, член 64 от Виенската конвенция предвижда, че: „Ако се появи нова императивна норма на общото международното право всеки съществуващ договор, който е в противоречие с тази норма, става недействителен и се прекратява”.

279. Освен това, самият устав на Организацията на обединените нации предполага наличието на задължителни принципи на международното право, по-специално, закрилата на основните права на човека. В преамбюла от Устава, народите на обединените нации обявяват своята решимост да „потвърдим отново нашата вяра в основните права на човека, в достойнството и ценността на човешката личност”. Освен това, видно е от глава I от Устава, озаглавена „Цели и принципи”, че една от целите на Организацията на обединените нации е насърчаване на зачитането на правата на човека и на основните свободи.

280. Тези принципи са задължителни за членовете на Организацията на обединените нации, както и за техните органи. Така, на основание член 24, параграф 2 от Устава на Организацията на обединените нации, Съветът за сигурност, в изпълнение на своите задължения в съответствие с неговата основна отговорност за поддържането на международни мир и сигурност, трябва да действа „в съответствие с целите и принципите на Организацията на обединените нации”. Правомощията на Съвета за сигурност за санкция при упражняването на тази отговорност следователно трябва да бъдат осъществявани в съответствие с международното право, особено с целите и принципите на Организацията на обединените нации.

281. Така международното право позволява заключението, че съществува ограничение спрямо принципа, че резолюциите на Съвета за сигурност имат задължително действие: именно, че те трябва да спазват основната императивна разпоредба за *jus cogens*. Ако те не сторят това, колкото и малко вероятно да е това, те няма да обвържат нито държавите-членки на Организацията на обединените нации, нито впоследствие Общността.

282. Непрекият съдебен контрол, осъществяван от Съда във връзка с иска за отмяна на акт на Общността, приет при условия, при които не може да се осъществи каквото и да е право на преценка, с оглед на въвеждането в действие на резолюция на Съвета за сигурност, следователно при определени обстоятелства може да обхваща определение на това дали са били спазени нормите с по-висок ранг на международното право, попадащи в обхвата на *jus cogens*, по-специално, задължителните разпоредби относно универсалната защита на правата на човека, от

която не могат да се отклонят нито държавите-членки, нито органите на Организацията на обединените нации, тъй като те съставляват „ненакърними принципи на международното обичайно право” (Консултативно становище на международния съд от 8 юли 1996 г., *The Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons* (Законност на заплашването с ядрени оръжия или на тяхната употреба), *Recueil*, стр. 226, точка 79; (вж. по-специално, заключение на генерален адвокат Jacobs по дело *Bosphorus*, цитирано в точка 239 по-горе, точка 65).

283. Именно с оглед на тези заключения трябва да се разгледат исковете, твърдящи нарушение на основни права на ищите.

Относно твърдяното нарушение на основните права на ищите

284. Доводите, приведени от ищите във връзка с твърдяното нарушение на техните основни права могат да се групират под три заглавия: нарушение на тяхното право да се ползват от тяхната собственост, нарушение на правото на справедлив процес и нарушение на правото им на ефективни правни средства за защита.

– Относно твърдяното нарушение на правото на ищите да се ползват от своята собственост

285. Ищите твърдят, че е нарушено правото им да се ползват от своята собственост, както е защитено от правния ред на Общността.

286. При все това, доколкото твърдяното нарушение произтича изключително от замразяването на финансови средства на ищите, както е решено от Съвета за сигурност чрез своя Комитет по санкциите, и въведени в действие от оспорвания регламент, без упражняването на каквото и да е право на преценка, по принцип само поради единствения критерий за стандарта на всеобщата закрила на човешките права, попадаща в обхвата на *jus cogens* могат надлежно да се разглеждат исканията на ищите, в съответствие с упоменатите по-горе принципи.

287. Тъй като степента и строгостта на замразяването на финансови средства на ищите са били изменени във времето (вж. последователно член 2 от Регламент № 467/2001, член 2 от Регламент № 881/2002 в оригиналния му вид и накрая член 2а от оспорвания регламент, както е прибавен от член 1 от Регламент № 561/2003), освен това уместно е да се посочи, че в контекста на настоящия иск за отмяна съдебният контрол на Съда трябва да се отнася единствено до посочване на сега действащото законодателство. В производството за отмяна съдебните органи на Общността обикновено взема предвид събития, които засягат действителното съществуване на спора в хода на производството като отмяната, допълването, замяната или изменението на оспорения акт (вж. последователно дело *Alpha Steel* /Комисия, дело *Fabrique de Fer de Charleroi* и *Dillinger Huttenwerke* /Комисия и дело *CEMR* /Комисия, цитирано в точка 72 по-горе, определението на Съда на Европейските общности от 8 март 1993 по дело *C-123/92 Lezzi Pietro* /Комисия, *Recueil*, стр. I-809, точки 8-11). Всички страни изразиха своите доводи в тази връзка на съдебното заседание.

288. Следователно трябва да се прецени дали замразяването на финансови средства, предвидено от оспорвания регламент, изменящ от Регламент № 561/2003, и,

непряко, от резолюциите на Съвета за сигурност, въведени в действие от тези регламенти, нарушава основните права на ищците.

289. Съдът смята, че случаят не е такъв, че да се измерва със стандарта за универсална защита на човешките права, обхваната от *jus cogens*, и че не е нужно тя да се разграничава положението на образуванието Al Barakaat, като юридическо лице, от това на г-н Yusuf, като физическо лице.

290. В тази връзка трябва да се подчертае веднага, че оспорваният регламент, във версията, изменена от Регламент № 561/2003, приет след Резолюция 1452 (2002) на Съвета за сигурност, предвижда, наред с други изключения и освобождавания, че по искане, отправено от заинтересуваното лице и освен ако комитетът по санкциите не възрази изрично, компетентните национални власти могат да постановят, че замразяването на финансови средства няма да се прилага спрямо финансовите средства, необходими за покриване на основни разходи, включително плащания за храна, наем, лекарства и медицинско лечение или такси за комунални услуги (вж. точка 40 по-горе). Освен това, финансови средства, които са необходими за всякакви „извънредни разходи”, каквито и да са те, също след това могат да бъдат размразени по силата на изрично разрешение от Комитета по санкциите.

291. Изричното предоставяне на възможни освобождавания и изключения, които така съпътстват замразяването на финансовите средства на лицата от списъка на Комитета по санкциите ясно показва, че тази мярка няма нито за цел, нито за действие, да третира тези лица по нечовешки или унизителен начин.

292. Освен това трябва да се отбележи, че докато член 17, параграф 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, приета от Общото събрание на Организацията на обединените нации на 10 декември 1948 г., предвижда, че „Всеки човек има право на собственост, индивидуално или съвместно с други лица.”, член 17, параграф 2 от Всеобщата декларация указва, че „Никой не трябва да бъде произволно лишаван от своята собственост”.

293. Така, доколкото зачитането на правото на собственост трябва да се разглежда като част от задължителните разпоредби на общото международното право, единствено произволното лишаване от това право би могло във всеки случай да се разглежда като противоречащо на *jus cogens*.

294. Тук става ясно, че ищците не са били произволно лишени от това право.

295. Всъщност, на първо място, замразяването на техните финансови средства съставлява аспект от санкциите, предприети от Съвета за сигурност срещу Осам бен Ладен, членовете на мрежата Ал Кайда и талибаните и други свързани физически лица, групи, предприятия и образувания.

296. В това отношение е уместно да се подчертае значението на борбата срещу международния тероризъм и законността на защитата на Обединените нации срещу действията на терористичните организации.

297. В преамбюла от Резолюция 1390 (2002) Съветът за сигурност формално осъжда, *inter alia*, терористичните атаки от 11 септември 2001 г., като изразява своята

решимост да възпрепятства всички подобни актове; отбелязва, че Осама бен Ладен и мрежата Ал Кайда продължават да подкрепят международния тероризъм; осъжда мрежата Ал Кайда и свързаните терористични групи за множеството извършени от тях престъпни терористични актове, насочени към причиняване на смъртта на голям брой невинни граждани и унищожаването на собственост, и също така препотвърди, че актовете на международния тероризъм съставляват заплаха за международния мир и сигурност.

298. Именно с оглед на тези обстоятелства преследваната от санкциите цел придобива съществено значение, което по-специално, в съответствие с Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност, се упоменава от третото съображение от оспорвания регламент, за борба с всички средства в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации срещу заплахите пред международния мир и сигурност, причинени от терористични актове. Въпросните мерки следователно преследват цел от основен обществен интерес за цялата международна общност.

299. На второ място замразяването на финансови средства е предохранителна мярка, която за разлика от конфискацията, не засяга самото същество на правото на засегнатите лица на собственост на техните финансови активи, а само на тяхното използване.

300. На трето място разглежданите резолюции на Съвета за сигурност предвиждат средства за преразглеждане, след изтичането на определени периоди, на цялостната система от санкции (вж. точки 16, 26 и 37 по-горе, и точка 313 по-долу).

301. На четвърто място, както ще бъде обяснено по-долу, разглежданото законодателство установява процедура, подпомагаща засегнатите лица да представят своя случай по всяко време пред Комитета по санкциите за преразглеждане чрез държавата-членка, чиито граждани са те, или тази държава, където живеят.

302. Предвид на тези факти, замразяването на финансовите средства на лица и образувания, за които съществуват подозрения, въз основа на информация, съобщена от държавите-членки на Организацията на обединените нации и проверена от Съвета за сигурност, че са свързани с Осама бен Ладен, мрежата Ал Кайда или талибаните и че са участвали във финансирането, планирането, подготовката или осъществяването на терористични актове, не може да се поддържа, че съставлява произволна, неуместна или несъразмерна намеса в основните права на засегнатите лица.

303. От упоменатото по-горе следва, че доводите на ищците, твърдящи нарушение на правото им да се ползват от своята собственост, трябва да се отхвърлят.

– Твърдяното нарушение на правото на справедлив процес

304. Доводите на ищците, твърдящи нарушение на правото на справедлив процес по същество се свеждат до твърдението, че не са били изслушани техните становища и че не им е била предоставена възможност да се защитят преди приемането на наложените спрямо тях санкции. В този контекст ищците изтъкват, че те не са били уведомени относно мотивите или оправданието за тези санкции.

305. В това отношение трябва да се направи разграничение между твърдяното право на ищите да бъдат изслушани от Комитета по санкциите преди да бъдат включени в списъка на лица, чиито финансови средства трябва да бъдат замразени съобразно с разглежданите резолюции на Съвета за сигурност и тяхното твърдяно право да бъдат изслушани от институциите на Общността преди приемането на оспорвания регламент.

306. По отношение, първо, на твърдяното право на ищите да бъдат изслушани от Комитета по санкциите преди включването им в списъка на лица, чиито финансови средства трябва да бъдат замразени съобразно с разглежданите резолюции на Съвета за сигурност, очевидно подобно право не е предвидено от въпросните резолюции.

307. Освен това, изглежда че няма задължително правило от международното публично право, което да изисква предварително изслушване на засегнатите лица при обстоятелства подобни на тези от конкретния случай, при който Съветът за сигурност, като действа в съответствие със Дял VII от Устава на Организацията на обединените нации, решава чрез своя комитет по санкциите, че трябва да се замразят финансовите средства на определени физически лица или образувания, за които съществуват подозрения, че допринасят за финансирането на тероризма.

308. Освен това, безспорно е, че изслушването на ищите преди включването им в този списък би могло да застраши ефективността на санкциите и би било в разрез с преследваната цел от обществен интерес. Всяка мярка за замразяване на финансови средства по самото си естество трябва да може да се възползва от ефекта на изненадата и да се приложи с незабавно действие. Следователно подобна мярка не може да бъде предмет на съобщаване преди нейното изпълнение.

309. При все това, независимо че въпросните резолюции на Съвета за сигурност и последващите регламенти за въвеждането им в действие в Общността не предвиждат никакво право на изслушване на отделни лица, те предвиждат механизъм за повторно разглеждане на отделни случаи, като предвиждат, че засегнатите лица могат да адресират искане до Комитета по санкциите, чрез своите национални власти, с цел или да бъдат извадени от списъка на лица, засегнати от санкциите или за да получат освобождаване от замразяването на финансови средства (вж., *inter alia*, точки 11, 21, 36 и 38 - 40 по-горе).

310. Комитетът по санкциите е спомагателен орган на Съвета за сигурност, съставен от представители на държави, които са членки на Съвета за сигурност. Той се е наложил като значим постоянен орган, който отговаря за ежедневния надзор на приложението на санкциите и може да насърчи еднообразното тълкуване и приложение на резолюциите от страна на международната общност (заключение на генерален адвокат Jacobs по точка 46 от дело *Bosphorus*, цитирано в точка 239 по-горе).

311. По отношение по-специално на една искова молба за преразглеждане на отделен случай, за целите на отстраняването на засегнатото лице от списъка на лица, засегнати от санкциите, раздел 7 от „Указанията на Комитета по санкциите“ за провеждане на неговата дейност”, приети на 7 ноември 2002 г. и изменени на 10 април 2003 г. (вж. точка 67 по-горе), предвижда, както следва:

„а) Без да са накърняват наличните процедури, всеки тъжител (физическо лице или лица, групи, предприятия, и/или образувания от консолидиран списък 1267 на Комитета) може да отправи искане до правителството по държавата на местоживеене и/или гражданство да поиска преразглеждане на случая. В тази връзка, тъжителът трябва да предостави обосновка за искането за изваждане от списъка, да предложи съответна информация и да поиска подкрепа за изваждане от списъка;

б) Правителството, до което е отправено искането (замоленото правителство), трябва да прегледа цялата съответна информация и тогава да подходи двустранно към правителството или правителствата, които първоначално са предложили посочването (посочващо правителство или посочващи правителства), за да потърси допълнителна информация и да проведе консултации по искането за изваждане от списъка;

в) Първоначалното посочващо правителство или правителства също така могат да поискат допълнителна информация от държавата на тъжителя по неговото гражданство или местожителство. Замоленото и определящото правителство или правителства могат съобразно нуждата да се консултират с председателя на комитета в течение на хода на всички подобни двустранни консултации;

г) Ако, след като прегледа цялата допълнителна информация, замоленото правителство пожелае да започне процес на изваждане от списъка, то трябва да потърси начин да убеди посочващото правителство или правителства, за да подадат съвместно или отделно искане за изваждане от списъка до комитета. Замоленото правителство може, без придружително искане от първоначалното посочващо правителство или правителства, да подаде искане за изваждане от списъка до комитета, съобразно с процедурата по мълчаливо одобрение;

д) Комитетът взема решения с консенсус на своите членове. Ако не бъде постигнат консенсус по конкретен въпрос председателят провежда такива допълнителни консултации, каквито могат да опосредстват постигането на съгласие. Ако след тези консултации все още не е постигнат консенсус въпросът може да бъде отнесен до Съвета за сигурност. Предвид на специфичното естество на информацията председателят може да насърчи двустранен обмен между заинтересуваните държави-членки, за да се изясни въпросът преди вземането на решение.”

312. Съдът установява, че като е приел тези указания, Съвета за сигурност е възнамерявал да вземе предвид, доколкото е възможно, основните права на лицата, които са вписани в списъка на Комитета по санкциите, и по-специално тяхното право да бъдат изслушани.

313. Значението, придадено от Съвета за сигурност, на съблюдаването на тези права освен това е напълно очевидно от неговата резолюция 1526 (2004) от 30 януари 2004 г., която е предназначена, от една страна, да подобри изпълнението на мерките, наложени от параграф 4, буква б) от Резолюция 1267 (1999), параграф 8, буква в) от Резолюция 1333 (2000), и параграфи 1 и 2 от Резолюция 1390 (2002) и, от друга страна, да укрепи мандата на Комитета по санкциите. В съответствие с параграф 18 от Резолюция 1526 (2004), Съветът за сигурност „силно насърчава всички държави да уведомят във възможната степен физическите лица и образуванията, включени в списъка на комитета за наложените спрямо тях мерки и относно указанията на

комитета и резолюция 1452 (2002)”. Параграф 3 от Резолюция 1526 (2004) посочва, че тези мерки следва да бъдат допълнително подобрени в срок от 18 месеца или по-скоро при необходимост.

314. Несъмнено описаната по-горе процедура не предоставя право пряко на засегнатите лица те самите да бъдат изслушани от Комитета по санкциите, който е единственият орган, компетентен да вземе решение по искане на дадена държава относно преразглеждането на техния случай. Тези лица така зависят по същество от дипломатическата защита, предоставена от държавите на техните граждани.

315. Подобно ограничение на правото на изслушване пряко и лично от компетентния орган обаче не трябва да се счита за неправилно с оглед на императивните норми на международното право. Обратното, по отношение на оспорването на действителността на решенията, приети от Съвета за сигурност чрез неговия комитет по санкциите в съответствие с глава VII от Устава на Организацията на обединените нации въз основа на информация, съобщена от държавите и регионалните организации, нормално е това право на засегнатите лица да бъдат изслушани да бъде адаптирано до една административна процедура на няколко равнища, в която националните власти, упоменати в приложение II към оспорвания регламент да играят съществена роля.

316. Освен това самото право на Общността признава законосъобразността на подобни процедурни изменения в контекста на икономическите санкции срещу физически лица (вж., по-специално, определението по дело „Invest” Import und Export и Invest Commerce /Комисия, цитирано в точка 85 по-горе).

317. Може да се прибави, че както Обединеното кралство правилно е отбелязало по време на съдебното заседание, засегнатите лица разполагат с възможността да повдигнат иск за съдебен контрол, основан на вътрешното право, в действителност дори пряко на оспорвания регламент и съответните резолюции на Съвета за сигурност, които той въвежда в действие срещу всеки неправилен отказ от компетентните национални власти да отнесат техния случай до Комитета по санкциите за преразглеждане (вж., по-специално, определението на председателя на Първоинстанционния съд по точка 39 от дело T-47/03 R Sison срещу Съвета (2003) Recueil, стр. II-2047).

318. В конкретния случай, освен това, ищите всъщност са били изслушани от Комитета по санкциите чрез правителството на Швеция и тяхното изслушване е било дотолкова ефективно, че двама от първоначалните ищци, господата Aden и Ali, са били извадени от списъка на лицата, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и вследствие са били също така извадени от списъка в приложение I към оспорвания регламент (вж. точки 33 до 35 по-горе). В тази връзка е уместно да се цитира точка 11 от доклада на Комитета по санкциите от 2002 година:

„На своето 11то заседание от 11 февруари 2002 г. комитетът е разгледал две “notes verbales” от Швеция с искане за изваждане на три физически лица с шведско гражданство и едно образувание от списъка на комитета и решава да извърши разглеждане по същество на това искане. Швеция е поканена да вземе участие в заседанието и е представлявана от генералния директор по правните въпроси на шведското министерство на външните работи. Членовете на комитета признават

значението на намирането на баланс между бързината и ефективността на борбата срещу терора, от една страна, и правата на човека на физическите лица, защитени на международно и национално равнище, от друга страна. След заседанието председателят дава брифинг на пресата и заинтересуваните държави-членки. На брифингът присъства голяма публика, което предполага, че повдигнатият от Швеция въпрос е бил от значение и за други държави”.

319. Остава фактът, че всякаква възможност за ищите ефективно да изложат своите становища относно точността и съответствието на фактите, поради които са били замразени техните финансови средства и относно приведените доказателства срещу тях изглежда, че е окончателно изключена. Тези факти и тези доказателства, веднъж класифицирани като поверителни или тайни от държавата, която е уведомила Комитета по санкциите за тях, очевидно не са им били съобщени, също както и на държавите-членки на Организацията на обединените нации, до които са адресирани резолюциите на Съвета за сигурност.

320. Независимо от това при обстоятелства подобни на тези по настоящото дело, при които това, което се разглежда е временна предохранителна мярка, която ограничава правото на ищите да разполагат със своята собственост, Първоинстанционният съд смята, че съблюдаването на основните права на засегнатите лица не изисква да им се съобщават фактите и доказателствата, приведени срещу тях, след като Съветът за сигурност или неговия комитет по санкциите счита, че съществуват основания относно сигурността на международната общност, които се борят срещу това.

321. Следователно доводите на ищите, твърдящи нарушение на тяхното право на изслушване от Комитета по санкциите във връзка с включването им в списъка на лица, чиито финансови средства трябва да бъдат замразени съобразно с въпросните резолюции на Съвета за сигурност, трябва да се отхвърлят.

322. Второ, на ищите не може да се откаже тяхното твърдяно право да бъдат изслушани преди приемането на оспорвания регламент само поради съображението, изтъкнато от Съвета и Обединеното кралство, че нито ЕКПЧ, нито общите принципи на правото на Общността не предоставят на физическите лица каквото и да е право на изслушване преди приемането на акт от законодателно естество.

323. Вярно е, че съдебната практика относно правото на изслушване не може да се отнесе до контекста на един законодателен процес на Общността, водещ до приемането на законодателство, включващо избор на икономическа политика и общо приложимо спрямо засегнатите търговци (Решение по дело T-521/93 Atlanta и другите/ЕО от 11 декември 1996 г., Recueil, стр. II-1707, точка 70, потвърдено при обжалването от Съда на Европейските общности по дело C-104/97 P Atlanta/Европейската общност от 14 октомври 1999 г., Recueil, стр. I-6983, точки 31-38).

324. В настоящия случай, обаче, оспорваният регламент не е от изключително законодателно естество. Независимо че се прилага общо към засегнатите икономически оператори (вж. точка 186 по-горе), той пряко и лично засяга ищите, които упоменава поименно, като посочва, че спрямо тях трябва да бъдат наложени

санкции. Съдебната практика, цитирана в предишната точка, следователно е без значение.

325. Следователно трябва да се има предвид, че в съответствие с постоянната съдебна практика съблюдаването на правото на справедлив процес във всяко производство, заведено срещу лице, което би могло да доведе до мярка, която неблагоприятно засяга това лице е основен принцип на правото на Общността, който трябва да се гарантира дори при липсата на каквито и да е правила, регламентиращи въпросното производство. Този принцип изисква всяко лице, спрямо което може да се наложи наказание, трябва да бъде в положение, при което ефективно да изложи своето становище относно доказателствата, въз основа на които се налага санкцията (вж., по-специално, Решение по дело C-135/92 Fiskano /Комисия от 29 юни 1994 г., Recueil, стр. I-2885, точки 39 и 40; Решение по дело C-32/95 P Комисия/Lisrestal и другите от 24 октомври 1996 г., Recueil, стр. I-5373, точка 21; и Решение по дело C-462/98 P Mediocurso /Комисия 21 септември 2000 г., Recueil, стр. I-7183, точка 36).

326. Съветът и Комисията обаче правилно отбелязаха, че тази съдебна практика е разработена в области като конкурентното право, антидъмпингови действия и държавни помощи, а също така дисциплинарно право и ограничаването на финансовото подпомагане, в които области институциите на Общността притежават широки правомощия за разследване и разпитване и широко право на преценка.

327. В действителност, съгласно съдебната практика, зачитането на процесуалните права, гарантирани от правния ред на Общността, особено правото на засегнатото лице да изложи своето становище, е свързано с упражняването на право на преценка от органа, който е авторът на въпросния акт (Решение по дело C-269/90 Technische Universität München от 21 ноември 1991 г., Recueil, стр. I-5469, точка 14).

328. В конкретния случай, както става ясно от предварителните възражения по-горе относно взаимоотношението между международния правен ред, основан на Организацията на обединените нации и правния ред на Общността, от институциите на Общността се изисква да транспонират в правния ред на Общността резолюциите на Съвета за сигурност и решенията на Комитета по санкциите, които по никакъв начин не са ги оправомощили, по време на същинското приложение, да предвидят каквото и да е общостен механизъм за разглеждането или преразглеждането на отделни ситуации, тъй като както съществото на въпросните мерки, така и механизмите за преразглеждане (вж. точки 309 и последващи по-горе) попадат изцяло в компетенциите на Съвета за сигурност и неговия комитет по санкциите. Вследствие, институциите на Общността не разполагат с никакво правомощие за разследване, с никаква възможност за проверка на въпросите, приети за факти от Съвета за сигурност и Комитета по санкциите, с никакво право на преценка по отношение на тези въпроси и също така с никакво право на преценка относно въпроса доколко уместно е било приемането на санкции vis-à-vis ищите. Принципът на правото на Общността във връзка с правото на изслушване не може да се приложи при подобни обстоятелства, когато изслушването на засегнатото лице във всеки случай не би довело до преразглеждане на позицията от страна на институцията.

329. Следователно институциите на Общността не са били длъжни да изслушат ищите преди приемането на оспорвания регламент.

330. Доводите на ищите, основани на твърдяното нарушение на тяхното право да бъдат изслушани от институциите на Общността преди приемането на оспорвания регламент следователно трябва да се отхвърлят.

331. Следователно доводите на ищите, твърдящи нарушение на правото на справедлив процес, трябва да се отхвърлят.

– Относно твърдяното нарушение на правото на ефективни правни средства за защита

332. При разглеждането на доводите на ищите във връзка с твърдяното нарушение на тяхното право на ефективни правни средства за защита трябва да се вземат предвид заключенията от общ характер, които вече са им дадени във връзка с разглеждането на обхвата на контрола за законосъобразност, по-специално по отношение на основните права, който Съдът трябва да осъществи по отношение на актовете на Общността за въвеждане в действие на резолюциите на Съвета за сигурност, приети съобразно с глава VII на Устава на Организацията на обединените нации.

333. В обстоятелствата по настоящото дело ищите са могли да подадат иск за отмяна пред Първоинстанционния съд на основание член 230 ЕО.

334. При разглеждането на този иск Съдът извършва цялостен преглед на законосъобразността на оспорвания регламент по отношение на съблюдаването от страна на институциите на правилата за юрисдикция и правилата за външна законосъобразност и съществените процесуални изисквания, които обвързват техните действия.

335. Съдът също така извършва контрол над законосъобразността на оспорвания регламент предвид на актовете на Съвета за сигурност, които този акт се предполага, че ще въведе в действие, по-специално от гледна точка на процесуалното и материалното съответствие, вътрешната съгласуваност и на това дали регламентът е пропорционален на резолюциите.

336. Като се произнася с решение съобразно с този контрол Съдът установява, че твърдените грешки в идентифицирането на ищите и две други образувания, които опорочават оспорвания регламент (вж. точки 196 и 197 по-горе), са без значение за целите на това производство, тъй като не се оспорва, че ищите са в действителност съответно едно от физическите лица и едно от образуванията, които са вписани в списъка на Комитета по санкциите на 9 ноември 2001 г. (вж. точка 24 по-горе). Същото се отнася до факта, че според упоменатите шведски полицейските власти след проверка те са приели, че счетоводството на втория ищец е било редовно (вж. точка 198 по-горе).

337. В настоящия иск за отмяна Съдът освен това поддържа, че разполага с юрисдикция да извърши контрол за законосъобразността на оспорвания регламент и, непряко, на законосъобразността на разглежданите резолюции на Съвета за сигурност с оглед на нормите с по-висок ранг на международното право, попадащи в обхвата на *ius cogens*, по-специално императивните норми относно универсалната защита на правата на човека.

338. От друга страна, както вече се отбелязва в точка 276 по-горе, Съдът не може да извършва непряк контрол над това дали самите въпросни резолюции на Съвета за сигурност са в съответствие с основните права, както са защитени от правния ред на Общността.

339. Съдът също така не може да извършва проверка, че не е имало грешка при преценката на фактите и доказателствата, на които се позовава Съвета за сигурност в подкрепа на взетите от него мерки или, при условията на ограничената степен, определена в точка 337 по-горе, да проверява непряко доколко тези мерки са уместни и пропорционални. Би било невъзможно да се осъществи подобна проверка без да се нарушат прерогативите на Съвета за сигурност в съответствие с глава VII от Устава на Организацията на обединените нации във връзка с определянето, първо, на това дали е налице заплаха за международния мир и сигурност и, второ, на подходящите мерки за посрещане на подобна заплаха или за справяне с нея. Освен това, въпросът дали едно лице или организация представлява заплаха за международния мир и сигурност, както и въпросът какви мерки трябва да се приемат *vis-à-vis* засегнатите лица, за да се възпрепятства тази заплаха, обхваща политическа преценка и решения за стойността, което по принцип попада в обхвата на изключителната компетентност на органа, на който международната общност е поверил основната отговорност за поддържането на международния мир и сигурност.

340. Трябва да се направи заключението, че доколкото се посочва в точка 339 по-горе не съществува ефективно правно средство за защита, с което ищецът да разполага, тъй като Съветът за сигурност не е счел за желателно да създаде независим международен съд, който да се произнася, по правните въпроси и по фактите, по искове, заведени срещу отделни решения, взети от Комитета по санкциите.

341. Обаче също така трябва да се признае, че всяка подобна празнота в съдебната закрила, с която разполагат ищците, сама по себе си не противоречи на *jus cogens*.

342. Тук Съдът би посочил, че правото на достъп до съдилищата, принцип, признат както от член 8 от Всеобщата декларация за правата на човека, така и от член 14 от Международния пакт за граждански и политически права, приет от общото събрание на Организацията на обединените нации на 16 декември 1966 г., не е абсолютно. От една страна, по време на обществена извънредна ситуация, която заплашва живота на нацията, могат да се предприемат мерки, които се отклоняват от това право, както се предвижда при определени условия от член 4, параграф 1 от този пакт. От друга страна, дори когато не са налице тези изключителни обстоятелства, трябва да се поддържа, че определени ограничения са присъщи за това право, подобни на ограниченията, които по общо признание на общността на нациите попадат в обхвата на доктрината за държавен имунитет (вж., по-специално, Решенията на Европейския съд по правата на човека по дело Prince Hans-Adam II of Liechtenstein/Германия от 12 юли 2001 г., Reports of Judgments and Decisions 2001-VIII, точки 52, 55, 59 и 68, и по дело McElhinney/ Ирландия от 21 ноември 2001 г Reports of Judgments and Decisions 2001-XI, по-специално точки 34-37) и на имунитета на международните организации (вж. по-специално Решението на Европейския съд по правата на човека по дело Waite и Kennedy/ Германия от 18 февруари 1999 г., Reports of Judgments and Decisions, 1999-I, точки 63 и 68-73).

343. В конкретния случай Съдът смята, че ограничаването на правото на ищите на достъп до съд, като следствие от имунитета от юрисдикция, ползван по правило във вътрешния правен ред на държавите-членки на Организацията на обединените нации от резолюциите на Съвета за сигурност, приети на основание глава VII на Устава на Организацията на обединените нации, в съответствие със съответните принципи на международното право (по-специално членове 25 и 103 от Устава), е присъщо на това право, както то се гарантира от *jus cogens*.

344. Подобно ограничение се оправдава както поради естеството на решенията, които Съветът за сигурност е накарал да вземе въз основа на глава VII на Устава на Организацията на обединените нации, така и от преследваната легитимна цел. В обстоятелствата по настоящото дело интересът на ищите от това съд да изслуша техните случаи по същество не е достатъчен, за да изключи същностния обществен интерес от поддържането на международния мир и сигурност пред заплахата, ясно идентифицирана от Съвета за сигурност в съответствие с Устава на Организацията на обединените нации. В тази връзка, от специално значение е фактът, че доколкото те далеч не предвиждат мерки с неограничен срок на приложение, резолюциите, последователно приети от Съвета за сигурност, винаги са предвиждали механизъм за преразглеждане на това дали е уместно запазването на тези мерки след изтичането най-късно на 12 или 18 месеца (вж. точки 16, 26, 37 и 313 по-горе).

345. На последно място, Съдът смята, че при липсата на международен съд, който да разполага с юрисдикция, за да определи дали актовете на Съвета за сигурност са законни, създаването на орган като Комитета по санкциите и възможността, предвидена от законодателството, от кандидатстване по всяко време пред този комитет, за преразглеждането на всеки отделен случай, чрез процедура, която обхваща както „правителството адресат на молбата“, така и „посочващото правителство“ (вж. точки 310 и 311 по-горе), съставляват друг основателен начин за предоставянето на адекватна защита на основните права на ищите, както се признава от *jus cogens*.

346. Следователно доводите на ищите, твърдящи нарушение на тяхното право на ефективни правни средства за защита трябва да се отхвърлят.

347. След като никое от твърденията или доводите на ищите не са успешни и след като Съдът счита, че разполага с достатъчно информация, която е налична от документите по делото и изявленията, направени от страните по време на съдебното заседание, искът трябва да се отхвърли и няма нужда да се удовлетвори исковата молба относно изслушване на първия ищец и на сър Jeremy Greenstock, бивш председател на Комитета по санкциите.

По съдебните разноски

348. По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите-членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. По смисъла на член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по

същество, Първоинстанционният съд определя съдебните разноски по свое усмотрение.

349. Предвид на обстоятелствата по делото и исканията на страните, тези разпоредби ще намерят справедливо приложение в решението ищците да понесат наред със направените от тях съдебни разноски тези на Съвета и тези, понесени от Комисията до 10 юли 2002 г., включително съдебните разноски за предварителното производство. Обединеното кралство и Комисията за периода след 10 юли 2002 г. трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения, Първоинстанционният съд (втори разширен състав) реши:

1. Постановява, че вече няма нужда да се произнася по исковата молба за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 на Съвета от 6 март 2001 г. за забрана на износа на определени стоки и услуги за Афганистан, за укрепване забраната на полетите и удължаване на замразяването на финансови средства и други финансови ресурси по отношение на талибаните в Афганистан, и за отмяната на Регламент (ЕО) № 337/2000 и за отмяна на Регламент (ЕО) № 2199/2001 на Комисията от 12 ноември 2001 г., изменящ за четвърти път Регламент № 467/2001;

2. Отхвърля иска, доколкото е насочен срещу Регламент на Съвета (ЕО) № 881/2002 от 27 май 2002 за налагане на определени специфични рестриктивни мерки, насочени срещу определени лица и образувания, свързани с Осама бен Ладен, мрежата Ал Кайда и талибаните, и за отмяната на Регламент № 467/2001;

3. Определя ищците да понесат наред със направените от тях съдебни разноски тези на Съвета и тези, понесени от Комисията до 10 юли 2002 г., включително съдебните разноски за предварителното производство;

4. Определя Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия и Комисията да понесат направените от тях съдебни разноски, направени за периода след 10 юли 2002 г.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 септември 2005 година.

Подписи